Faşizme, emperyalizme, tekellere, ulusal zulme karşı savaş!

MHP, ÜGD ve öteki faşist yuvaları dağıtacağız!

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Yıl: 6, Sayı: 101
15 Ağustos 1979

Toplu savaşıma hazırız!

Aliye P. Atılgan

İşçi sınıfımızın güçlü kalesi Maden-İş, MESS'e bağlı 96 işyerinde toplu sözleşmeye hazırlanıyor. 9-10 haziran günlerinde, MESS sözleşmesinde izlenecek siyaseti görüşmek üzere, MESS'e bağlı tüm işyerleri baş temsilcilerinin katıldığı bir toplantı düzenlendi. 106 baş temsilci Maden-İş genel merkezi tarafından hazırlanan bir eylem programını tartıştı. Programın adı: "Eylül 1979 Toplu Savaşım Programı".

Bu toplu sözleşme sıradan bir sendikal eylem değildir. Toplu sözleşme 25 bini aşkın ağır sanayi işçisini kapsıyor. Türkiye işçi sınıfının en savaşkan, en deneyimli öncü işçilerini. Baş temsilciler toplantısından sonra yayınlanan bildiride Maden-İş üyelerinin bu nitelikleri şöyle dile getiriliyor:

"Bugüne kadar her türlü mücadelede coşku ile onurlu yerini alan Maden-İş üyeleri olarak DGM'yi ezerken barikatlara çıkan, 1 Mayıs alanlarını yığınsal bir şekilde dolduran, 16 Haziranları, 20 Martları yaratan, şanlı 77 destanlarını yazan bizler 1 eylül 1979'da yine mücadele alanlarına çıkacağız".

Öte yandan Türkiye burjuvazisinin içinde kıvrandığı ekonomik bunalım doruk noktalarına doğru tırmanıyor. Ücretlerin dondurulması işbirlikçi-holdingçi burjuvazinin, emperyalist finans merkezlerinin baş belgisi oldu. IMF kredilerinin sürebilmesi için dayatılan en önemli koşullardan biri gene ücretlerin dondurulması.

MESS patronları şimdiden toplu sözleşme görüşmelerinde gösterecekleri tavrın ne olduğunu ortaya koydular. Metalurji işçilerinin istedikleri ücret zamlarının "ülkemizi nerelere getirdiği"nden söz etmeye koyuldular. MESS Yönetim Kurulu Başkanı Turgut Özal, tekelci burjuvazinin öteki örgütlerini imdada çağırdı. "Ortak düşmana karşı ortak savaşım" vermelerinin zorunluluğunu vurguladı. Öte yandan, hükümete yazdıkları "gizli" mektuplarla Maden-İş üyelerine karşı devleti de yardıma çağırdılar.

Maden-İş böyle bir ortamda toplu sözleşmeye oturuyor. Bütün göstergeler önümüzdeki günlerde ülkemizde süregiden sınıf savaşımının daha da sıcaklaşacağını, devrimci durumun üst aşamalara doğru hızla tırmanacağını gösteriyor.

Türkiye işçi sınıfını, halkımızı, yiğit Maden-İş üyelerini on yıldır grevlerden direnişlere, fabrika işgallerinden barikatlara koşturan nedir?

Ülkemizde 1968'lerden bu yana yaşadığımız devrimci durum ve faşizm tehlikesinin temel nedeni, Türkiye tekelci burjuvazisinin tek sömürü kaynağının Türkiye işçi sınıfı olmasıdır. Emperyalist ülkelerdeki gibi, geri kalmış ülkelerin sömürüsünden elde ettiği kârlarla kendi ülkesindeki sınıf çelişkilerini yumuşatma olanağının bulunmamasıdır. Üstüne üstlük emperyalist devlerin Türkiye işçi sınıfının sömürüsünden aslan payını almasıdır. 8 ay süren şanlı MESS grevinin üstünden iki yıl geçmeden Maden-İş üyelerini gene zorlu bir savaşımın eşiğine getiren neden budur.

Maden-İş bildirisinde bu gerçek şöyle dile getiriliyor: "Bu bunalımın sorumlusu tekelci sermayedir. Kapitalist düzenden, egemen sınıfların emperyalizme bağımlılık politikasından kaynaklanan bu bunalım kalıcıdır, süregendir... Bunalımdan çıkış yolu emperyalizmi söküp atmak, tekellerin egemenliğine son vermektir... Metalurji işçileri olarak tekellerin azgın sömürüsüne karşı büyük bir kavgaya hazırlanıyoruz. Bu kavga emperyalizme ve faşizme karşı verilen kavgadan ayrı değildir".

Türkiye işçi sınıfının gözbebeği Maden-İş üyeleri, bunalımdan çıkış yolunu böyle gösteriyor. Önce, "burjuvazinin verebileceği kadar istemek", sonra da aynı mantığın devrimci sözlerle süslenmiş biçimi olan "işçi sınıfının almaya gücü yeteceği kadar istemek" belgileriyle "uslandırılmaya" çalışılan Maden-İş üyeleri haykırıyor: "Hangi koşullarda olursa olsun taviz vermeyeceğiz".

Maden-İş'li yiğit işçilerimiz devrimci durumda en sıradan bir ekonomik istemin bile devrim için savaşıma doğrudan bağlandığını görüyor. Ekonomik savaşımı devrim için savaşıma bağımlı kılıyor. Oportünistler, işçi sınıfını ne kadar "sendikal siyasetin" dar sınırları içinde tutmaya çalışırlarsa çalışsınlar, önce Leninizm, sonra sınıf savaşımının kendisi öğretiyor:

İşçi sınıfımız, emekçi halkımız için bunalımdan çıkışın tek yolu, ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmektir. Başka yollar işçi sınıfı için, halkımız için açlık, sefalet, ölüm demektir.

İçindekiler

s. 1. Toplu savaşıma hazırız! **Aliye P. Atılgan**

2. Okurlarımız yazıyor

Tek umut yığınların örgütlü savaşımıdır **D.Ş. İzmir**

3. Toplu sözleşmelerde kül yutmayacağız **Emine Engin**

4. Ölümsüz savaşçı Reşat Fuat Baraner

Zıpkın **Korhan**

5. ÇEK-AL bölümü: Herşeyin sonunu kadrolar belirleyecektir **R. Yürükoğlu**

9 Türkiye Kürdistanı'nda devrimci çizgi güçleniyor **Süleyman Sakalı**

10. Anahtar "Polonya Sosyal-Demokratları arasında bölünme"

11. Faşizm tehlikesi ve devrimci eylem **Ş.H. İzmir**

Namibya kazanacak **Zeynep Arbat**

12. TKP halkındır bölünemez **M.L. Antalya**

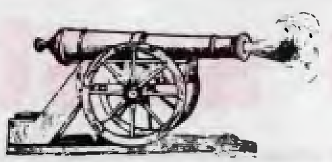
Yaz Taarruzu son haftasına girdi

Sosyalist Vietnam Luong Bang'ı kaybetti

Maden-İş'in 32. yılını kutluyoruz.

15 günlük devrimci işçi gazetesi.
Editör: R. Yürükoğlu
Sahibi: İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği:
Masrafı: 30p.
Yıllık abone: 10 pound
Almanya için: 60 mark
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Adres: 56, Mansfield Rd., Ilford, Essex, England.
Baskı: Anvil Printers Ltd. (T.U.)

İŞÇİNİN SESİ

OKURLARIMIZ YAZIYOR

İşçinin Sesi okuyucularına ayırdığımız bu bölüm görüşlerimizi paylaşan-paylaşmayan tüm okurlarımıza açıktır. Mektuplarınızı, haberlerinizi, yazılarınızı bekliyoruz.

Değerli yoldaşlar,
Son günlerde ilerici Türkiye gençliği arasında "Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye" adlı kitabın bazı yankıları ardından, çelişkileri açığa çıkarmak amacıyla, ederi karşılığında adı geçen kitabı adresime yollamanızı saygıyla rica ederim.

E.U.
Selçuk, İzmir

Sayın R. Yürükoğlu,
Editörü olduğunuz İşçinin Sesi devrimci işçi gazetesini zaman zaman izledim. Mücadelenize saygı duyuyorum. Gazetenizde ilân edilen "Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye" kitabını ve daha önce yayınlanmış yayın ve kitapları aşağıdaki adresime ödemeli olarak yollamanızı rica ederim. Ayrıca İşçinin Sesi devrimci işçi gazetesine abone olmak istiyorum. İstemiş olduğunuz dört kitabı postaladım. Çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Ş.H.
Ankara

İşçinin Sesi Dergisi sorumlu arkadaşlara,
Bir süreden beri .... fabrikası işçi temsilciliğine gazetelerinizi yollamaktasınız. Sizlerden bu gazetelerden birkaç adet daha fazla göndermenizi, ayrıca "Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye" adlı kitabınızdan iki adet, varsa başka yayınlarınızdan ücretsiz olarak, imkânlarınız elverişliyse, göndermenizi rica edeceğiz. Biz de sizlere birkaç kitap gönderebiliriz. Yukarıdaki isteklerimizi kabul ederseniz çok memnun oluruz. İşlerinizde başarılar diler, DEVRİMCİ SELAMLARIMIZI İLETİRİZ.

.........Fabrikası
İşçi Temsilciliği
Silahtar, İstanbul

Değerli dostlar,
Gazetemiz İşçinin Sesi'nin yeniden yayınlanmaya başladığını öğrendim. Sizleri coşkuyla kutlarım. Bundan sonraki sayılardan aşağıda yazılı adresime gönderirseniz, sizlere minnettar kalacağım. Savaşımımızda başarılar diler, devrimci selâmlarımı iletirim.

D.S.
Ankara

Değerli arkadaş,
Eski adresime gönderdiklerinizi yeni adresime göndermenizi sizden rica ediyorum. Buradan İstanbul'a gideceğimden buradaki çalışma yerimizi kapattık. Nasılsınız? Taarruz'da arzuladıklarınızı gerçekleştireceğinize inanıyorum. Gönderdiklerinizden çok şey öğrendim. Erzincan'a artık mektup göndermeyin. Yeni adresime gönderirseniz, yazarsanız çok sevinirim. Ben size İstanbul'dan yazmaya çalışağım. Devrimci selâmlar.

K.O.
Erzincan

Sevgili dostlar,
Göndermiş olduğunuz İşçinin Sesi gazetelerini alıyorum. Ben onları arkadaşlarıma veriyorum ve ilişki içinde bulunduğum yerel yayınlara gönderiyorum. Onlar da bazı yazıları yayınlıyor, ya da esinlenerek yazı yazıyorlar. Size yazılar göndermeye çalışacağım. Bunlar yayınlanırsa sevinirim. Tabii ideolojik yeterlilik varsa yayınlanır. Dostlar, Aydınlık denen o paçavranın provakasyonu mutlaka bozulacaktır. Tüm dostlara selâmlar ve başarılar.

C.D.
Antalya

Sevgili dostlar,
Gönderdiğiniz gazeteleri alıyorum. Ben de size sık sık gazete göndermeye çalışacağım. Duyduğuma göre, İşçinin Sesi ile bazı yoldaşlar arasında bazı ayrılıklar varmış. Bunu araştırmak istedim. Yazarsanız sevinirim. Tüm dostlara selâmlar, başarılar.

Ş.M.
Antalya

Sayın İşçinin Sesi Editörlüğü,
Arkadaşlarımdan aldığım gazetenizin çeşitli sayılarını okudum. Çok güzel. Çok güzel hazırlanmış olduğunu gördüm. Gazeteyi sürekli okumak, izlemek istiyorum. Bunun için abone olmak istiyorum. Gerekli koşulları aşağıda belirteceğim adresime bildirmenizi rica ederim. Ayrıca yayınlamış olduğunuz R. Yürükoğlu'nun "Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye" adlı kitabını ödemeli olarak adresime göndermenizi saygılarımla rica ederim.

bir işçi
İskenderun

Sevgili arkadaşlar,
Yaz Taarruzu'na yolladığımız çekin yarısı benim, yarısı kardeşimin katkısı olarak geçsin lütfen. Yaz Taarruzu'nun gurur verici, imrendirici sonuçlarının daha da iyiye gitmesi dileğiyle.

A.F.
İstanbul

Dostlar, Mücadelenizde başarılar diler, gelecek günlerin bizim ve dünya işçi sınıfının olacağı inancıyla. İstediğiniz kitapları göndereceğim.

T.M.
Diyarbakır

İşçinin Sesi Redaksiyon Kurulu'na,
İşçinin Sesi gazetesinin yayın hayatına devam ettiğini sevinçle öğrendim ve gönderdiğiniz son sayıyı sevinçle aldım. Olanaklarım ölçüsünde ve ilk aşamada İşçinin Sesi'ne 1 pound gönderiyorum. Eğer olanaklıysa İşçinin Sesi'nin diğer sayılarından aşağıdaki adresime gönderirseniz çok memnun olurum. Çalışmalarınızda başarılar. Saygılarımla.

U.L.
Berlin

Tek umut yığınların örgütlü savaşımıdır

"İlerici kadın hareketi durdurulamaz yürüyüşü." İlerici kadınlar, faşizme karşı bağımsızlık savaşımında onurlu bir yeri olan İKD'nin açılması için yürüdüler. Yürüyüş dört gün sürdü.

Bilindiği gibi 28 nisan 1979 tarihinde hiç bir gerekçe göstermeden İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı kararı ile tüm İKD şubeleri ve genel merkez faaliyetten men edilmişti.

Fakat tüm bu yasaklara rağmen ilerici kadın hareketi durdurulamadı ve ilerici kadınlar faaliyetlerine devam ettiler. Çünkü ilerici kadın hareketi, demokratik hareketin vazgeçilmez bir parçasıdır ve İKD'liler çok iyi biliyorlar ki, ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini örmenin yolu yığınsal eylemleri artırmaktan ve öznel faktörün önemini vurgulamaktan geçer.

Böylece büyük kadın yürüyüşü planlanıldı ve yapıldı.

Yürüyüş 20 temmuzda İzmir Konak Meydanı'nda başladı. Yürüyüşe 500'ü aşkın kadın ve Türkiye'nin dört bir yanındaki onbinlerce işçi ve emekçi kadının istemlerini dile getiren temsilciler katıldı. Yürüyüşü demokratik kuruluşların çoğu destekledi.

Yürüyüş sırasında İKD'lilerin militanlığı, bağımsızlık ve faşizme karşı savaşımdaki kararlılıkları dikkati çekiyordu. Sık sık faşizme karşı sloganlar atıldı. "MHP ve ÜGD kapatılsın" istemiyle İzmir sokakları çın çın çınladı.

Yürüyüş halktan büyük destek ve ilgi gördü. Kadınlarımız yer yer alkışlandı.

Daha sonra 3 büyük otobüse binildi ve Ankara'ya doğru yola çıkıldı.

Yürüyüş kolu, Aliağa, Burhaniye ve Balıkesir'de coşku ile karşılandı ve buralarda da yürüyüşler düzenlendi.

21 temmuzda, Bursa'da, Kocaeli il sınırından hareket eden diğer yürüyüş kolu ile birleşildi ve Bursa'da bir gece düzenlendi.

Bozüyük'de karşılanan yürüyüş çok görkemli oldu. Halktan büyük destek gördü. Daha sonra Eskişehir'den Ankara il sınırına gelindi.

Ankara il sınırına, ilerici kadınları karşılamaya demokratik kuruluşlardan çoğu gelmişti. Burada bir toplantı düzenlendi ve tüm kuruluşlar desteklerini dile getirdiler. Fakat yürüyüş kolu sıkıyönetim emriyle Ankara'ya sokulmadı. Yürüyüş ve toplantı durduruldu.

İstanbul Barosu'ndan 50 avukat İKD'nin açılması için Danıştay'a başvurdular. 2 otobüslük temsilci Ankara'ya girdi. Diğer 3 otobüse müsaade edilmedi. 500'ü aşkın ilerici kadın Ankara sınırında kaldı. Sıkıyönetimin emriyle kadınlarımız saçlarından sürüklenerek zorla otobüslere bindirilip geri gönderilmek istendi. Bu sırada Ankara'ya giden temsilciler geri döndü. Ve 23 temmuz günü yürüyüşe son verildi.

Bu yürüyüşle, ilerici kadınlar, emperyalizme ve faşizme karşı, işsizliğe ve pahalılığa son vermek için, örgütlü savaşımlarını sürdürmekteki kararlılıklarını dosta düşmana gösterdiler.

Devrimci durum aşamasında olan ülkemizde yığın hareketlerinin önemi ve yeri çok büyüktür. Bu yığın hareketleriyle kitleler, tek umudun kendi örgütlü güçlerinde yattığını kavrayacaklardır. Bu mantık altında yürüyüş değerlendirildiğinde tarihi öneminin büyük olduğu görülür.

Evet, yığın eylemleri yükseliyor. Devrimci durum gittikçe olgunlaşıyor. Tek umut halkımızın örgütlü savaşımıdır.

D.S.
İzmir

KAVGA VE YORUM

Toplu sözleşmelerde kül yutmayacağız

Emine Engin

1979 toplu sözleşme yılıdır. İşçi sınıfımızın en bilinçli, öncü kesimi metalurji işçileri de MESS ile yeni çatışmaya hazırlanıyor. Reformizmin ve kuyrukçu uyuşukluğun işçi hareketi üzerindeki etkilerini ne denli kırabilirsek, önümüzdeki günler de o denli büyük, tarihsel önem taşıyan savaşlara sahne olacaktır.

Ülkemiz devrimci durum yaşıyor. Ezilen sınıflar eskisi gibi yaşamak istemiyorlar demek hafif kalıyor. Bugün işçiler, emekçiler için sorun *yaşamak*, ailesini, çocuğunu yaşatabilmektir. Sorun ölmemektir. Halkımız, bu durumun haklı öfkesini barındırıyor.

Halkın bu öfkesini patlatabilecek güç işçi sınıfımızdır. Onun devrimci yığınsal eylemlere çıkmasıdır. Bunun önünü tıkayan önemli bir neden işçi sınıfının örgütlü hareketi içinde boy veren kuyrukçuluktur. Gerçekleri göğüsleyelim, göğüsleyelim ki değiştirelim. Ve değiştirelim ki işçi sınıfımız savaşlara dalsın, taksın yığınları peşine, sürüklesin ileri demokratik halk devrimine.

"Gerçekçi istemler" konusu

Toplu sözleşmeler yapılıyor. Metalurji işçileri, MESS'e karşı toplu sözleşmeye hazırlanıyor. İşçi sınıfımızın bu en bilinçli kesiminin toplu sözleşmelerde başlatacağı savaşların yönü, yöntemi, ülkenin, *tüm* halkın yazgısı için büyük önem taşıyor. Gelgelelim, *Atılım*, istemler konusunda işçi sınıfının savaşlarını ilerletecek, yükseltecek bir tutum almıyor. Bulanık bir tutum alıyor. *Atılım*'ın ağustos sayısında şöyle deniyor:

> "...istemlerin gerçekçiliğinde ölçü burjuvazinin ne kadar verebileceğini değil, işçi sınıfının *ne kadar alacak güçte* olduğudur. Bu da işçi sınıfının, sınıf sendikalarının savaşım kararlılığına, hazırlığına ve örgütsel gücüne bağlıdır.
>
> "O halde yapılacak iş, tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesini işleterek, *işçilerin gerçek istemlerini* saptamak bunları alabilmek için de çok yönlü hazırlıklara girmektir" (abç).

Devrimci Yol çizgisinde olan *İşçilerin Sesi* gazetesi de asgari ücretlere ilişkin bir yazıda gerçekçilik ölçütünü şöyle koyuyor: "Asgari ücretin düzeyine ilişkin talep, mevcut ekonomik demokratik mücadele olanakları ve boyutları gözönünde tutularak *elde edilebilecek azami düzey* olarak tesbit edilmelidir" (abç) (*İşçilerin Sesi*, 8 Mayıs 1979, sayı: 2, sayfa: 8). Görüldüğü gibi, *Atılım*'la bu gazetenin konuya yanaşımı sözcüğüne dek aynıdır.

Yukarda *Atılım*'dan aktardığımız alıntıya dönersek, buradan gerçekçi istem ölçütü olarak şunlar çıkıyor: *Birincisi*, işçilerin "gerçek istemleri", *ikincisi* de işçi sınıfının ne kadar alacak güçte olduğudur (ki bunu *İşçilerin Sesi* gazetesi "elde edilebilecek azami düzey" olarak koyuyor.)

Hele bir duralım

Birinciden başlayalım. "İşçilerin gerçek istemleri" sözü ilk başta kulağa hoş geliyor. "Kapitaliste satılan işgücünün gerçek karşılığı" izlenimini uyandırıyor. Ancak söylenene biraz dikkatli bakınca görüyoruz ki, gerçek istemle kastedilen "tabanın anlaştığı ortalama rakkam"dır. İşçiler ne istiyorsa, o "gerçek istem" oluyor! Bu sonuca nereden varıyoruz? Çünkü *Atılım* toplu sözleşme istemlerinden konuşurken "işgücü değerinin gerçek karşılığı"ndan hiç söz etmiyor. Bilimsel olarak ortada duran gerçek istemden söz edilmedi mi geriye bizim söylediğimiz kalıyor.

Bu anlayışın çok saçma sonuçları olur. Örneğin, burjuvazi "vatan için özveri" gibi demagojilerle işçileri etkileyebilmişse, bunun sonucunda işçiler düşük ücret istiyorlarsa, bu ücret "gerçek istem" olur! *Atılım*, işçilerin gerçek istemlerine bu anlayışla yanaşıyor. Bu anlayışla sınıf savaşımı yükseltilebilir mi? Komünist Partisi'nin, her alanda sınıfının yanında ya da ardında değil, önünde yürümesi sağlanabilir mi?

Kuşkusuz, istemi belirlerken tabanın söz ve karar sahibi olması çok önemlidir. İşçilerin savaşımda kararlılığı bununla bağlıdır. Ancak bu karar oluşurken, komünistler işçilere işgücünün *gerçek karşılığının* ne olduğunu, kapitalizmin kurallarına göre bile bunun hak olduğunu açıklarlar. Bunun yanısıra, ücret istemlerinin bu hakla da *kısıtlanamayacağını*, kapitalistin kârının zaten tümüyle işçinin alınteri olduğunu anlatırlar. Böylece sömürüyü azaltma savaşımını, sömürüyü yok etme savaşımına bağlarlar, bağımlı kılarlar. İşçilerin istemlerinin bu yönde oluşmasına çalışırlar. Ama işçilerin istemi o yönde *oluşmasa da* komünistler için gerçekçi istem, bilimin, toplumsal gelişmenin gösterdiği istem *değişmez*. Tersi bir tutum yığın kuyrukçuluğu olur.

Atılım'da "komünistler için sorun, sadece işgücünün daha uygun koşullarda satılması değil, aynı zamanda işçilerin kendilerini patronlara satmaya zorlayan toplumsal düzeni değiştirmektir" gibi doğru bir görüş de var. Ama içi boşalıyor. Çünkü *Atılım*, daha işgücünün satışında komünistlerin öncülük görevlerini atlıyor. İşçileri, hakları konusunda aydınlatmadan, onların bu hakları benimsemelerini sağlamadan, onlara gidip sorunca isteyecekleri rakkama "işçilerin gerçek istemi" diyor. Böylece kendiliğindenci, ekonomist bir anlayış gelişiyor.

Gelelim *Atılım*'da gerçekçi istem için ileri sürülen ikinci ölçüte. Bu şöyle idi: "burjuvazinin ne kadar verebileceği değil, işçi sınıfının ne kadar alacak güçte olduğu".

Bir kez, işçilerin "gerçek istemleri"nden, komünistlerin öncülüğü olmadan oluşmuş genel kanıyı anlarsak, işçi sınıfının alabileceği ile burjuvazinin verebileceği arasında fazla bir fark kalır mı? Kalmaz. Özellikle burjuvazinin özveri propagandasının çok yoğun olduğu bir sırada, gerçekleri işçiye anlatmadan, ona "ne istiyorsun" diye sormakla yetinmek, istemi burjuvazinin pazarlık sınırlarında tutmaya eştir. Böylece, kulağa çok hoş gelen "ölçü burjuvazinin ne kadar verebileceği değil" sözünün gerçekte içi boşalmaktadır.

İkincisi, istemleri "işçi sınıfının gücü" kavramı ile sınırlamak sorunu sulandırmaktır.

Bir örnek verelim. Diyelim işçilerin hakkı günde 1000 TL., ücretleri ise 200 TL. Burjuvazi hergün özveriden, ücretleri dondurmaktan söz ediyor. Toplu sözleşme geldi. İşçilere gittik sorduk. Dediler %50 bir artışla 300 TL isteyelim. *Atılım* buna işçilerin gerçek istemi diyor. Bu "gerçek" istem için görüşmeler başladı. Grev oldu. 280 TL'de anlaşıldı. Patron memnun. Evet %40 artış gözüküyor ama işçi ya hakkını isteseydi?

Şimdi böyle bir durumda işçiler değil 280 TL'yi, 300 TL bile kazanmış olsalar bu "gerçekçi istem" mi olacak? 300 TL alarak "gerçekçi istem"lerini kazanmış mı olacaklar? Hayır! Ne olmuş olacak? "Gerçekçi istem" sözleriyle uyutulan işçiler gerçeğinden de, alabileceklerinden de çok aşağı bir ücret artışını "utku" diye alıp kabullenmiş olacaklar. Ne burjuvazi, ne düzen bundan zarar görmeyecek. İşçiler de hayır görmeyecek.

Üçüncüsü ve *en önemlisi*, gerçekçi istemin burjuvazinin verebileceğiyle bir ilgisi olmadığı gibi, "kazanılabilirlik", "elde edilebilirlik", "alınabilirlik" gibi ölçütlerle de bir ilgisi yoktur. Neyle ilgisi olduğunu şimdi görelim.

Gerçekçi istem nedir?

Lenin şöyle diyor: "Eğer biz, bir istemin 'uygulanabilirliğinden' onun genel olarak *toplumsal gelişmenin çıkarlarına* değil de, ekonomik ve siyasal koşulların o günkü durumuna uygunluğunu anlıyorsak, bu tamamen yanlış bir ölçüttür" (abç) (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.4, s.248).

İşte gerçekçi istemin Leninci anlamda tek ölçütü genel olarak, *toplumsal gelişmenin çıkarlarına uygunluk*tur. Gerçekçi istem ne burjuvazinin verebileceği ne de işçi sınıfının o gün için alabileceği ile kısıtlıdır.

Peki, işçi sınıfının, "toplumsal gelişmenin çıkarlarına uygun" yani "gerçekçi" istemleri ne olabilir? Bir ülkede o günkü ekonomik gelişmenin, üretim güçleri gelişme düzeyinin nesnel olarak sağlayabileceği *tüm* olanaklardan işçi sınıfının yararlanabilmesi isteği, toplumsal gelişmenin çıkarlarına uygun istektir. Niteliksiz işgücü değerinin karşılığı olan asgari ücret, "toplumsal gelişmenin çıkarlarına uygun" (yani gerçekçi) istemlerin *en alt düzeyidir*.

Bugün Türkiye'de niteliksiz işgücü değerinin karşılığı olan asgari ücret, günde en az 1200 TL'dir. Bu, her yönüyle gerçekçi bir istemdir. Öyle de değil, gerçekçi istemin *en alt* sınırıdır. Öyleyse *Atılım* neden "işçilerin alabileceği kadar" ya da, "işçilerin gerçek istemlerini saptamak" gibi sözler yerine gerçekçi istemin bu EN ALT düzeyini savunmuyor?

Türkiye'de üretim güçleriyle üretim ilişkileri öyle bir çelişki içindedir ki, emperyalizm ve tekelci burjuvazi, "gerçekçi istem"in bu en alt düzeyini bile karşılayamaz. İşçi sınıfımız bugün *kapitalizmin kuralları içinde* işgücünün gerçek karşılığını, bu en doğal hakkını *kararlı* biçimde istese DEVRİM OLUR. Şimdi anlaşılıyor değil mi, tüm oportünistler "gerçekçi istem" konusunu neden çarpıtıyorlar?

Herkesin niyeti kendine! Biz en doğal hakkımızı, işgücümüzün gerçek karşılığını isteyelim! Veremiyorsa yıkılsın bu düzen!

Ölümsüz savaşçı Reşat Fuat Baraner

Türkiye Komünist Partisi, saflarında savaşan, ölen yoldaşların özverisiyle her zaman hayatta kalmış, gelişmiş, büyümüştür. Her durumda, hedefi titretmeyen bir parmakla gösterebilen, bu hedefe açık bir kafa ve ak bir yürekle saldıranlar "komünist" olma niteliğini kazanırlar.

1968 yılı 12 ağustosunda yitirdiğimiz Reşat Fuat Baraner "komünist"ti. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Reşat Fuat Baraner, 68 yıllık ömrünün 42 yılını Parti'nin saflarında geçirmişti. Bu 42 yıllık parti hayatında, parti sekreterliğinden, Politik Büro üyeliğine kadar bir dizi önemli sorumluluklar yüklenmişti. Parti sekreterliği yaparken de, bildiri dağıtırken de aynı yürek rahatlığı ile çalıştı.

Ekim devriminin dünyayı sarsan etkisi genç Reşat Fuat'ı yönlendirdi. 1918'de İstanbul Üniversitesi 1. yıl öğrencisi iken, üyesi olduğu komite, Nobel Barış Ödülü'ne aday olarak Lenin'i gösterdi. Partiye 1926 yılında girdi, geri kalan ömrünün yarısını, 20 yılını hapislerde, zindanlarda, işkenceler altında geçirdi ama komünist moralini tertemiz tuttu.

Reşat Fuat Baraner, devrim teorisini Moskova'da, Lenin Akademisi'nde öğrendi. Eğitiminin sonunda hazırladığı ekonomi politik tezleriyle Akademi'de öğrenci ve eğiticilerin saygınlığını kazandı.

Moskova'da tanıştığı, Alman Komünist Partisi üyesi Margareta Vilda ile evlendi. Bu evlilik proletarya enternasyonalizminin somut bir örneği oldu. Margareta öteki Türkiyeli komünistlerle birlikte tutuklandı, işkence gördü, zindanlarda yattı, açlık grevlerine katıldı. Hayatını işçi sınıfına adadı.

Reşat Fuat, eğitimini tamamlayıp, yurda döndü, savaşa girdi. 1931 yılında 1 Mayıs bildirilerini yayınlamaktan ve dağıtmaktan tutuklandı. İstanbul 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde savcı cezaları isteyip duruşmanın gizli olmasını önerdi. Reşat Fuat yargılanan tüm komünistlerin adına duruşmanın halka açık olması gerektiğini, gizlilik isteğinin korkudan olduğunu söyledi. "Bu telaş, bu korku nereden ileri geliyor? Bu telaş, bu korku bizim halkın bir parçası, bir bölümü olmamızdan ileri geliyor." Her komünist gibi Reşat Fuat Baraner de açıklıktan yana idi. "Halktan gizli olarak yapılan duruşmaların kararları adil olmaz. Adalet, gizliliğin düşmanıdır" dedi.

Her tutuklamada, komünistler akıl almaz, canavarca işkencelerden geçiyorlardı. Önce Alman faşizmi, daha sonra Amerikan emperyalizminin uşağı olan burjuvazi, toplama kamplarının benzerlerini komünistler, yurtseverler için kurmuştu. Burjuvazinin vahşeti, işkencecilerde somutlaşıyordu. Reşat Fuat da uzun ve insanlık dışı işkencelerden geçti. Bir seferinde saçlarından tavana asıldı, karısı Margareta Vilda'nın tırnak etlerini iğnelerle parçaladılar. Bütün bunlar işçi sınıfının yiğit savaşçısını yıldırmadı.

Komünizmin kızıl bayrağını onurla dalgalandırdı.

1944 yılında, Türkiye Komünist Partisi'nin sekreteri olarak Ankara'da Garnizon Komutanlığı 2 numaralı Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılandı. Uzun işkencelerden sonraki konuşması, parti tarihinde ak bir yapraktır, yiğitlik örneğidir.

"Evet TKP, biz gerçek bir demokratik düzen istiyoruz. Bunun için savaşıyoruz... Parti Bültenlerimizde, Saraçoğlu Hükümetinin memleketi Hitler Almanya'sının bir uzantısı durumuna düşürdüğünü yazdık. Bu hükümet başa geçer geçmez Turancıları, faşistleri şımarttı. Almanlara erzak gönderdi, milleti aç bıraktı. Dış politikada Sovyet dostluğundan ayrıldı. Biz buna karşı çıktık... Türkiye'de demokrasi yoktur... Mahkeme bizi değil, hükümeti sorguya çeksin, yargılasın".

Reşat Fuat Baraner gericiliğe, faşistlere, satılmış hükümetlere karşı savaşırken, Parti içindeki likidatörlere, oportünistlere de var gücüyle karşı koydu. Leninci disiplini uyguladı. Yakup Demir oportünizmine karşı ilk kesin tutum alanlardandı.

Reşat Fuat her alanda komünistçe çalıştı. Türkiye işçi sınıfı hareketine eşsiz katkılarda bulundu. Lenin ve Marks'ın birçok yapıtlarını dilimize kazandırdı. Anti-Dühring'i Türkçeye çevirdi. Parti yayınlarında birçok elkitabı çıkmıştır. "En büyük tehlike" adlı kitapçığı ile faşizme karşı parti politikasını yığınlara yaymıştı.

Gazetelerin, yayınların örgütleyici rolünü bildiği için "Kızıl İstanbul", "Kızıl Samsun" gazetelerini çıkarttı. Bu gazeteler aracılığı ile Parti işçi sınıfının, yığınların içine daldı. Baraner fabrika komitelerinin, temel örgütlerin çalışmalarına büyük önem verdi.

Mustafa Suphi, Salih Hacıoğlu gibi Parti önderleriyle bir solukta adı geçen Reşat Fuat Baraner Yoldaşımızın, bu büyüğümüzün anısı savaşıma ışık tutuyor.

Leninizme sımsıkı bağlı, parti düşmanlarına, likidatörlere karşı amansız bu yoldaşımızı bilmek zorundayız. Gün savaş günüyse, yenilgi ölüm demekse bu yiğit savaşçıyı her yönüyle tanımak zorundayız. Geleneğimiz, hünerimiz onun deneyimleriyle ve anılarıyla güçleniyor.

ZIPKIN

İŞÇİNİN SESİ

Herşeyin sonunu kadrolar belirleyecektir

"Temel ayrımlar üzerine tam berraklık olmadan, yığınlara partinin şu lideri, şu örgütleri, şu ya da bu hattı savunuyor diye bilgi vermeden hiçbir şekilde yığın partisi olunamaz, sınıf partisi olunamaz. Bunlarsız da adına değecek bir parti kurulamaz. Ve biz onu kuruyoruz." (Lenin)

R. Yürükoğlu

Toplumların zaman zaman içine girdikleri barışçıl ya da devrimci dönemleri ortaya çıkaran ekonomik ve toplumsal koşullardır. Bu dönemler nesneldir. Hiçbir örgütlü güç, parti, sendika, hatta tek başına bir sınıf yaratamaz.

Ülkemizde yaşanan çok yüksek sınıf savaşımı, devrimci durum da böyle nesnel bir durumdur.

Finans oligarşisinin önde gelen sözcüleri, Türkiye'nin bugünkü ortamında "parlamenter rejimin" yürüyebilmesine *"mucize"* diyor.

Türkiye'nin bugünkü koşullarında düzenin yürüyebilmesi gerçekten "mucize"dir. Enflasyon %70'in üstünde, işsizlik %20'nin üstünde. Endüstri yarım kapasiteyle çalışıyor. Siyasal cinayetlerin sayısı günde 3-5'e çıktı. Kıtlık var. Yokluk var. Tüm emekçi sınıf ve katmanlar üstündeki ezgi dayanılmaz oldu. Fabrikalar, işyerleri, Türkiye Kürdistanı cehenneme döndü. Türkü, Kürdü inim inim inliyor.

Bu durumu tek bir cümle özetler: *Yurdumuz çürüyor.*

Lenin'in dediği gibi, bir ülkede devrimci durum var da işçi sınıfı ve öteki devrimci güçler vurup devirecek denli örgütlü değilse, yani öznel öğe geri kalıyorsa, o ülkenin çürümesinden başka sonuç doğmaz. Alt sınıfların eskisi gibi yaşamak istememeleri, üst sınıfların eskisi gibi yönetememeleri kendi başına devrimi değil, çürümeyi getirir. Ancak bunlara, yeterince güçlü bir öznel öğe katıldığında devrim başarıya ulaşır.

Ülkemiz çürüyor çünkü, açık konuşalım, öznel öğe çok geri kalmaktadır. Sol, devrimci cephe çok dağınıktır. "Vurup devirecek" güç yoktur ortada.

Herkes kendisine dehşetli devrimci adlar yakıştırıyor. Ama durum odur ki, bunların bir büyük bölümünü burjuva kuyrukçuluğu, sağ oportünizm almış götürmüştür. Öteki bölümü ise büyük ölçüde silâhı yanlış kullanmaları nedeniyle bir türlü halkla yeterince kaynaşamıyor. Böylece solda hiçbir parti, hiçbir örgüt devrimci durumun, nesnel ortamın yüklediği görevleri yerine getiremiyor.

Açıkçası, Türkiye'de nesnel ortam, öznel öğeden önde gidiyor.

Devrimci durum soldaki tüm örgütlerde farklılaşmaları azdırıyor

Türkiye'de nesnel ortamın, öznel öğeden önde gitmesi soldaki tüm örgütlerde *iç rahatsızlık*, bunalım, kriz getiriyor. Yurdumuzdaki devrimci durum, buna hazır olmayan tüm parti ve örgütlerde bunalım, kriz olarak yansıyor. Bir başka deyişle, soldaki tüm örgütlerde görülen iç rahatsızlık, bunalım,devrimci durumun ürünüdür, yansımasıdır.

Türkiye Komünist Partisi de bu gerçeğin dışında değildir. TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş, Politik Büro'nun bazı merkez komitesi üyeleri ve bazı yöre komitesi sekreterleri ile yaptığı son toplantıda okuduğu raporda bu durumu "partimizde tıkanıklık vardır" diye değerlendiriyor. Biz bunalım diyoruz, bu bir yana. TKP Merkez Komitesi'nin 3 haziran 1979 tarihli bildirisinde *"baş tehlike sağ oportünizm"*'dir deniyor. Sonra İşçinin Sesi'ne cephe açılıyor. Bu da bir yana. TKP'deki tıkanıklığın nedeni nedir?

Yazılanlara bakılırsa tıkanıklığın nedeni sağ oportünizmdir. Yapılanlara bakılırsa İşçinin Sesi'dir! İşçinin Sesi TKP Programını ve Konferans kararlarını kılı kılına izlediğine ve kimden, nereden gelirse gelsin savunduğuna göre Konferans kararlarıdır!

Hayır, olaylara, süreçlere bilimsel bakacaksak tıkanıklığın gerçek toplumsal nedeni devrimci durumdur, daha doğrusu devrimci durumun acilleştirdiği görevleri yerine getirmeyiştir.

Birşey daha söyleyelim. Önümüzdeki dönemde devrimci durum daha üst aşamalara yükselirse, ki yükselecektir, bu tıkanıklık, bunalım, ne derseniz deyin, iyice derin bir kriz durumu alacaktır. Bu kaçınılmazdır. İşçinin Sesi yer yarılıp yok olsa, yine kaçınılmazdır.

Öznel öğe nasıl hazırlanır, TKP'nin içine girdiği tıkanıklık nasıl en kısa sürede giderilir? İşte günün sorusu. Halkını seven herkes, her komünist bilimsel sağduyu ve açıksözlülükle bu soruyu çözümlemelidir.

Çivi çıkar ama yeri kalır mantığı

Atılım ve TKP'nin Sesi hiç de TKP' nin içine girdiği tıkanıklığı giderme yönünde davranmıyor. En iyi niyetlerle, en yapıcı biçimde öneriler getirenlere gece gündüz haksızca saldırıyor.

Türkiye ve Avrupa'nın her yerinde pek çok militan, CHP hükümetinin kurulmasından bu yana hızla sağa çarkeden, cilalı sözler altında kof eylemsizlik getiren tutumdan rahatsızdır. İşçinin Sesi bu rahatsızlığı açıkça, bilimsel anlamıyla dile getirmektedir.

Türkiye ve Avrupa'da İşçinin Sesi'ne yazanlar da, görüşlerini benimseyenler de örgütlerini canlarından çok seven, yıllar içinde bunu kanıtlamış yoldaşlardır.

Biz her zaman açıklık yanlısıyız. Açık tartışma, açık eleştiri. Ama çarpıtma yok. Kazanmak için her araç geçerlidir Makyavelizmi yok. Dürüstlükten, komünist namusdan ayrılma yok.

Atılım ve TKP'nin Sesi, Türkiye'de 1977'den bu yana uygulanan siyasetin iflâsını gözlerden gizleyebilmek için bizim yoldaşça eleştirilerimize çarpıtma ile yanıt veriyor. Herşeyi çarpıtıyor. Çivi çıksa da yeri kalır mantığından ilerliyor.

Bazan adama vurursun, gizlediği yönleri ortaya çıkıverir. Uçar, anti-TKP, anti-Sovyet batağa oturuverir. Ama o taktik bize işlemez. İçimizde yok. Halk deyimiyle, "bu balık başka balık"tır. Onun için ucuz yaftalamaları, çarpıtmaları bırakıp, sorunlara yoldaşça çözümler aramaktan başka yol *size* zarar verecektir.

İşte çarpıtma!

TKP'nin Sesi Radyosu, ağustosun 1'i ile 5'i arasında, yani tam beş gün üstüste aşağıdaki yazıyı yayınladı:

"...Başbakan ne diyor? 'MHP kapanmış, ÜGD kapanmış ne olacak, o zihniyet ortada duruyor' diyor. Hem de bunu faşist MHP' nin maskesinin yırtılıp kanlı yüzünün ortaya iyice çıkmaya başladığı... bir sırada söylüyor....

"Anti-faşist savaşımın karşısına bir de sol oportünist devrimbazlık çıkıyor. Bu devrimbazlar şu görüşü yaymaya çalışıyorlar: Türkiye'de faşizm MHP ile sınırlı değildir. Faşizm finans-kapitalin seçimidir. MHP faşizmin bugünkü vurucu gücüdür. İktidar MHP'

yi kapatsa ertesi gün başka vurucu güçler çıkıverir diyor. Bu yolun yolcuları da MHP kapanmış, ÜGD kapanmış ne olacak, zihniyeti ortada duruyor diyenlerle bir yerde birleşiyor. MHP'nin ve ÜGD'nin kapatılması savaşından yan çizmekte. Biri seçim hesabıyla, öteki ise kof sol gevezelikle. Hayır! reformist ve sol oportünist baylar. MHP kapatılacaktır, ÜGD ve öteki kiralık katil yuvaları dağıtılacaktır. ...

"Seçim hesabıyla 'MHP kapanmış ne olacak, zihniyet ortada duruyor' görüşü de, iktidar MHP'yi kapatsa ertesi gün başka vurucu güçler çıkıverir diyen sol oportünist devrimbazlık da antifaşist savaşa zarardan başka birşey vermez, vermiyor. ...

"Komünistler.... eli yurtsever kanına bulanmamış, faşist saldırı ve cinayetlere adı karışmamış, faşist propagandanın yalan ve demagojilerine kapılıp MHP'ye kaydolmuş kişileri faşizm canavarının elinde oyuncak olmaktan kurtarmaya, onları gerçek yurtseverlerin cephesine kazandırmaya çalışıyor. Devrimci tutum işte budur."(!)

Evet, TKP'nin Sesi böyle diyor.

Taş yağmurdan ıslanmaz

Önce dili. Sorumluluk sahibi bir dil değil. Kendi haksızlığını bilen, onun telâşında karanlıkta ıslık çalan bir dil. "Kof sol gevezelik", "devrimbazlık" vs.

Sonra Ecevit'in MHP'yi korumak ya da ona ilişmemek için söyledikleriyle bizim MHP ile birlikte onun ardında duran güçlere de vurmak gereğine işaret eden sözlerimizi aynı kefeye koymak hangi komünist için alnı açık dolaşma vesilesi olabilir? TKP Tüzüğü komünist morale büyük titizlik göstermez mi?

Dünya işçisinin önderi yüce Lenin'in bu konuda da yanıtı vardır: "Siyasette doğruluk güçlülüğün, ikiyüzlülük zayıflığın sonucudur" (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İngilizce basım, c.17, s.166), diyor.

Biz MHP'ye ve onun güdümündeki öteki faşist yuvalara karşı savaşımı *hiçbir zaman* küçümsemedik. Tersine, MHP'nin kapatılması, MHP'li faşistlerin hakkıyla cezalandırılması için her zaman savaştık, savaşıyoruz. MHP'ye ve onun güdümündeki öteki faşist cinayet yuvalarına karşı savaşım, anti-faşist savaşımın önemli odaklarından birisidir.

Ama öte yanda, faşizmi MHP ile sınırlayan, halkta MHP kapatılsın faşizm tehlikesi yok olacakmış gibi boş hayaller körükleyen görüşlere, "sosyal demokrasiye ileri adım attırma" adına MHP'nin kapatılmasını CHP'den, ordudan, MİT'ten bekleyen görüşlere de kesinlikle karşıyız. Türkiye'de faşizm tehlikesinin ekonomik ve toplumsal kaynağını görmeyen, anlamayan ya da anlamak istemeyen böyle şematik, basit görüşler faşizme karşı savaşı, emperyalizme ve tekellere karşı savaştan ayırmaktan başka sonuç vermez. Bir sürü gürültünün ardında yapılan da odur, TİP'in yaptığının aynısıdır. Nesnel olarak burjuvazinin "kabul edebileceği" bir anti-faşizmdir.

Faşizme karşı "en çok geniş cephe"yi kurabilme amacıyla UDC öğretisi sulandırılıyor. Hatta *"eli yurtsever kanına bulanmamış MHP'liler yurtsever cepheye kazandırılmaya"* çalışılıyor. Bu nasıl iştir? Siz bunları söylerseniz, Aydınlık denen karşıdevrimci paçavranın "MHP'li yurtsever"lere yaptığı çağrılarla aynı çizgiye düşmez misiniz? Bir de, "devrimci tutum işte budur"(!) diyorsunuz.

Kandırılmış MHP'lileri doğru yola sokmak (çekmek değil, sokmak) böyle "ince taktik"lerle olmaz. Tüm devrimci güçler, emekçi halkımız yığın çıkışlarıyla, taşıyla, tırpanıyla, silâhıyla, MHP denen belânın üstüne çöküyor, çökecektir. Kandırılmış MHP'liler ağlama, sızlamayla değil, halk MHP'nin üstüne daha daha şiddetle çöktükçe doğruyu görecek, yola sokulacaktır.

Gelelim asıl konuya. Türkiye'de faşizm MHP ile sınırlı mıdır?

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş, Konferans'da okuduğu MK raporunda şöyle diyordu: "Türkiye bütün iç ve dış çelişkileriyle bir bakıma emperyalizmin zayıf halkalarından biridir. *Gerici egemen çevreler, burjuvazi* faşizme tırmanma yoluyla, terörle bu halkayı korumaya çalışıyor" (abç).

Bilen yoldaş aynı görüşü TKP MK Plenumu'nda da yinelemişti. Yani o günlerde açıkça Türkiye zayıf halkadır, kopması söz konusudur (ki bu devrimci durumun varlığı anlamına gelir), faşizm tehlikesi bu nedenle çıkıyor deniyordu. Biz hâlâ öyle diyoruz.

Faşizm MHP ile sınırlı değildir

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye kitabında, yurdumuzda faşizm tehlikesi şu ya da bu siyasal partinin öznel isteminden doğmuyor demiştik. Faşizm isteği yapısaldır demiştik. Sosyal demokrat CHP, MHP'yi kapatamaz, kapatsa bile bu toplumsal çerçeve içinde yenileri çıkıverir, onun için faşizmi doğuran nedenlere de vurmak gerekir demiştik. TKP'nin Sesi Radyosu, büyük bir sorumsuzluk içinde, söylediklerimizi, kapsamından soyutlayıp, "cımbızlayıp" bizi MHP'nin kapatılması savaşımından yan çizmekle suçluyor. Onun için en iyisi, okuyucuya kitapta ne dediğimizi göstermektir. Böylece yapılan çarpıtma olduğu gibi ortaya çıkacaktır.

Zayıf Halka'da faşizm sorununu *üç düzeyde* ele almıştık: 1) Faşizm tehlikesinin genel ekonomik temeli (yani faşizmin yapısal bir istek oluşu), 2) Faşizmin acil bir istek oluşunun nedeni, 3) Sosyal-demokrasi ve faşizme karşı tutumu.

Her üç düzeyde de getirip anti-faşist savaşımın anti-emperyalist ve anti-tekelci savaşımla bütünleşmesi gereğini vurgulamıştık. TKP'nin Sesi ise bizim üçüncü düzeyde söylediklerimizi, yani bu toplumsal çerçeve içinde sosyal-demokrat CHP eliyle faşizme karşı yürünemeyeceğini anlatan sözlerimizi yukarıda okuduğumuzca çarpıttı.

Şimdi tek tek bu üç düzeyde neler söylemiş olduğumuzu ele alalım. Göreceksiniz ki her üç düzeyde de militanların kafasını karıştırmayan, soruyu ortada bırakmayan açık, duru yanıtlar verdik. Bu yanıtları, bizi eleştirenlerin bulanık, ikircimli, "lâf" dolu yanıtlarıyla karşılaştırmalısınız.

Birinci düzey, faşizm tehlikesinin genel ekonomik temeli: Şöyle demişiz:

"Türkiye'de de, Batı'da olduğu gibi, tekeller ve finans-kapital oluşmuş ve devletle bütünleşmiş, onu ele geçirmiştir. Ama bu oluşum, genel ekonomik farklılık nedeniyle, Batı'daki sonuçları doğurmuyor, doğuramaz.

"İleri kapitalist emperyalist ülkelerde devlet tekelci kapitalizmi, ... sömürülen az gelişmiş ülkelerin insafsız talanı ve bilimsel-teknolojik devrimin olanaklarıyla birleşince, toplumsal çelişkiler II. Dünya Savaşı'ndan günümüze dek oldukça yumuşak gelmiştir. Batı'da çelişkiler ancak şimdilerde yeniden keskinleşiyor.

"Oysa Türkiye'de durum farklıdır. 1970'lerle birlikte ekonomiyi ahtapot gibi saran, devletle sarmaşan finans-kapital olgusu toplumsal çelişkileri yumuşatmıyor. Tersine azdırıyor. Gerçekten de yurdumuz, özellikle 1968'lerden bu yana sürekli olarak ekonomik; toplumsal ve siyasal bunalımlara sahne oluyor. ...

"Başka bir tarihsel konumda, başka ülkeler için de söylenmiş olsa, şu sözler Türkiye'nin durumunu anlamada önemli bir yardımcı olacaktır: Stalin, Doğu ülkelerinden söz ederken, 'bu ülkelere dayatılan çifte boyunduruk, iç boyunduruk (kendi burjuvazilerinin) ve dış boyunduruk (emperyalist burjuvazinin), bu ülkelerde devrimci krizi yoğunlaştırıyor ve derinleştiriyor' diyor. Türkiye'de de buna benzer bir durum var. Üstüne bir de finans-kapital oluşmuş. Artık olağan kârla da doymayan, tekelci süper kâr peşinde giden bir mekanizma kurulmuş. ...

"Tekelci süper kâr, sermaye birikimini hızlandırır. Öte yanda, geniş yığınları hızla yoksullaştırır. Bu nedenle ve aradığı da olağan değil tekel kârı olduğu için, *ülke içinde 'kârlı' alanlar bulamaz olur.* Böylece, *ülkenin gelişme düzeyi ne olursa olsun,* bir *artık sermaye* ortaya çıkar. Bu nedenle, tekellerin ve finans-kapitalin ortaya çıkışıyla birlikte, sermaye ihracı da gündeme gelir.

"Son yıllarda Türkiye'de de sermaye ihracı denemeleri var. ... Ama bu denemeler çok cılızdır.

"Lenin, *Emperyalizm* yapıtında, bir İngiliz 'finans kralı' olan Cecil Rhodes'in 1895'de söylediği şu sözleri aktarıyor: *'Eğer iç savaşı önlemek istiyorsan emperyalist olacaksın'* (abç). Ve, '...önde gelen Britanyalı burjuva siyasetçiler bile modern emperyalizmin salt ekonomik denebilecek kökleriyle, sosyo-siyasal kökleri arasındaki bağı gördüler' diye ekliyor. Bugün Türkiye'nin önde gelen burjuva siyasetçilerinin bu bağı görmediklerini mi sanıyoruz? Görüyorlar. Son 10-15 yılda gelen giden tüm hükümetlerinin programları gördüklerini kanıtlıyor. Ancak, tükenmez sermaye ile ve çok yüksek teknolojiyle donanmış emperyalist devlerin varlığı, bu kapıyı açtırmıyor. Yapılan kısıtlı 'sermaye ihraçları' da yine şu ya da bu emperyalist tekelin koltuğu altında gerçekleşebiliyor. Başka bir deyişle, Türkiye dış yatırımlarda da 'emperyalizmin atlama tahtası' olmaktan öteye geçemiyor. ...

"Lenin'in dediği gibi, kapitalizm yayılma gereksinimi duyup da yayılmazsa derinleşir, içerde yoğunlaşır. Türkiye'de olan da budur. Batı'da bir zamanlar olduğu gibi, kolayca açılacak kapılar bulamayan Türkiye tekelleri devleti yedeğe alıyor, onunla kaynaşıp bütünleşiyor, onu kendi çıkarlarına bağlayarak *ülke içindeki sömürüyü yoğunlaştırmada* kullanıyor. Çünkü onların Türkiye halkından başkaca bir sömürü kaynakları yoktur.

"Bu duruma bir de emperyalist sömürüyü katınca görürüz ki, Türkiye işçisi, emekçisi katmerli sömürü altındadır. Emperyalizm-yerli finans oligarşisi işbirliği halkımızın iliğini kurutuyor. Yığınların yaşantısı giderek çekilmezleşiyor. İşte bu 'çifte sömürü' (Bak: TKP Konferans Raporu) nedeniyle, Türkiye işçi sınıfında *sömürü oranı* ileri kapitalist ülkelerde olduğundan *çok daha* yüksektir. Türkiye ve benzeri ülkeler işçi sınıfı daha ağır bir sömürü altındadır.

"Böylece, Lenin'in yukarıya aktardığımız, 'iç savaşı önlemek istiyorsan emperyalist olacaksın' sözünü de akılda tutarak bir sonuca varabiliriz: Türkiye'de, orta gelişmiş bir taban üstünde oluşan finans-kapital dışa açılamadığı, üstelik bir de kendisi emperyalizmin sömürüsü altında olduğu için tüm çelişkiler olağanüstü keskinleşiyor. 1968'lerden bu yana ardı kesilmeyen bunalımların temelinde böylesi bir sosyo-ekonomik neden yatıyor. Türkiye'de kapitalizm çıkmazdadır.

"Böyle bir ortamda, 'Batı biçimi burjuva demokrasisi' yaşayamaz. Batı'daki ılık demokrasinin temeli, emperyalist süper kârdır. Oralarda tekellerin kârlarının büyük bölüğü kendi işçi sınıflarının sömürüsünden değil, dünya halklarının ve bu arada Türkiye'nin sömürüsünden geliyor. Oysa, Türkiye finans-kapitali için başlıca sömürü kaynağı, Türkiye işçisidir, emekçisidir. ...

"Bu durum, emekçi yığınlar için 'disiplin' demektir, baskı, zorbalık demektir. Türkiye Komünist Partisi'nin 57 yıllık illegal savaşıma zorlanışının altında yatan nesnel nedenlerden biri de budur. Türkiye burjuvazisinin 'özgürlükler' vermeye nefesi yoktur. Türkiye'de bugünkü faşist tehlikenin kaynağı da burada, bu ekonomik ve toplumsal yapıdadır. Faşizm isteği yapısaldır" *(Emperyalizmin Zayıf Halkası*

Türkiye, Üçüncü basım, s.38-41).

İşte, Türkiye'de ekonomik, toplumsal bunalımın ve onların üstünde yükselen faşizm tehlikesinin nereden kaynaklandığı konusuna bizim yanıtımız böyle olmuştur.

Bunun karşısında bizi eleştiren yoldaşlar ne diyor? Nedir faşizm tehlikesini doğuran ekonomik temel? *İkinci düzey*, faşizmin *acil* bir istek oluşu: (Birinci ve ikinci düzeyler arasındaki fark şuradadır. Birinci düzey, faşizmin yapısal, kalıcı bir istek olduğunu açıklıyor. İkinci düzey, neden bugün *acil* bir istek oluşunu açıklıyor.) Bu konuda da şöyle demişiz:

"Yurdumuzda devrimci durum da, faşizm tehlikesi de aynı kaynaktan, bugünkü ekonomik ve toplumsal tabandan yükseliyor. Kapitalizmin içine düştüğü bunalımdan çıkıyor. Sınıf savaşımının dev boyutlar alması Türkiye'de kapitalizmin geleceğini sorguya çekiyor. ...

"Halkın savaşımının yükseldiği yerde 'demokrasi' biter, faşizm, zorbalık, çıplak diktatörlük başlar. Şöyle diyor Lenin: 'Britanya savaş öncesinde, dünyadaki tüm ülkelerden çok daha geniş ölçüde özgürlüğe sahipti. ... Özgürlük vardı, çünkü orada devrimci hareket yoktu.' Aynı fikri, SBKP Genel Sekreteri L.İ. Brejniyef'in SBKP 25. Kongresi'nde okuduğu Merkez Komite Raporu'nda da buluyoruz: 'Tekelci sermayenin ve onun siyasal ajanlarının egemenliğine karşı ciddi bir tehlike ortaya çıktığında, emperyalizm her çeşit demokrasi benzeri görünümleri kaldırıp atmada bir an duraksamayacaktır. Bu da doğaldır çünkü faşizm finans kapitalin, burjuva diktatörlüğünün yani devletin kendini koruma yolundaki güdüsünden doğmaktadır.

"İşlerin göreceli olarak rahat gittiği, sınıf savaşımının sönük durduğu dönemlerde ve ülkelerde faşizm hiçbir zaman gerçek bir tehlike olamaz, olamamıştır. Ne zaman ki ülkede sınıf savaşımı yükselir, keskinleşir, yığınlar kurtuluş yollarına yönelir, ne zaman ki burjuvazi 'hildik yöntemlerle' yönetemez olur, işte o zaman egemen güçler çıkarı faşizmde görür. Erkini tehlikede gören burjuvazi çıplak diktatörlüğe, faşizme sarılır. Boşuna, inine yaklaştıkça çakalların uluması artar dememişler. Türkiye' de olan da budur. *Giderek artan faşist tehlike, giderek olgunlaşmakta olan devrimci durumdan ayrılamaz* "(agy, s.107-108).

Evet, giderek acilleşen faşist tehlikenin anlamı konusunda bizim yanıtımız böyledir. Bizi eleştiren yoldaşlar ise "neden faşizm bugün güncel bir tehlikedir" konusunda hiçbir şey söylemiyorlar.

Üçüncü düzey, sosyal-demokrasi ve faşizme karşı tutum. Bu konuda da şöyle demişiz:

"Sosyal demokrasinin ülkemizdeki şu son bir yıllık iktidarı, kimi umutların tersine gösterdi ki, ya faşizm, ya ileri demokratik halk devrimi ikilemi yapısaldır ve sürmektedir. 'Üçüncü yol'un, ülkemizin toplumsal yaşamında *geçici bir ara aşama* olduğu iyice belirlendi. Bir yanda devrimci güçler hızla büyüyüp güçleniyor, öte yanda faşizm tehlikesi giderek artıyor.

"Sosyal demokrat iktidarın MHP'ye karşı tutumu da birşey anlatmıyor. Çünkü Türkiye'de faşizm MHP ile sınırlı değildir. Faşizm, finans-kapitalin seçimidir. MHP, faşizmin bugünkü vurucu gücüdür. İktidar MHP'yi kapatsa (ki o zaman en az hir o kadar da devrimci örgütü kapatacak demektir, uygulaması bunu gösteriyor), ertesi gün başka vurucu güçler çıkıverir. ...

"Aradan geçen bir yıl içinde bu hükümetin hiçbir sorunu çözemediği, faşizmi geriletemediği, tersine komünistlere, ilericilere baskı uygulamaya kalktığı ortaya çıkmadı mı? Önce yanaştığı ortak pazar ülkelerinden beklediğini bulamayınca *açıkça* yeniden Amerikan emperyalizmine yattığı anlaşılmadı mı?

"Bu gelişimi görebilmek güç değildi. Perşembenin gelişi, Çarşambadan bellidir. Komünistler için sosyal demokrasinin ve Türkiye'de sosyal demokrasinin ne olduğu açıktır.

"Sosyal demokrasi, emekçiler arasına sızmaya çalışan burjuva ideolojisidir. ... (agy. s.109).

Görüldüğü gibi, bu üçüncü düzeyde de faşizme karşı savaşımı anti-emperyalist, anti-monopolist savaşımla bağlıyoruz. CHP'nin ya da herhangi bir başka burjuva gücünün "anti-faşizmi"ne bel bağlamayın diyoruz. Onlar MHP'nin üstüne yürümezler. Yürürlerse, halkımızın, işçisiyle, köylüsüyle faşizmin üstüne yürüdüğünü görüp, devrimci bir patlamayı önlemek için "yürürler". Ya da ipliği pazara çıkmış, bugünkü ulusal ve uluslararası koşullar altında iktidar şansı olmayan MHP'ye vurarak öteki faşist güçleri iktidara itmek için "yürürler" diyoruz.

Gerçekten, faşist bir iktidar olasılığı üstünde düşününce görürüz ki bugünkü uluslararası ve ülke içi koşullar altında MHP eliyle bir faşizmdense, "demokratik ve yurtsever ordumuz" eliyle ya da onun ardında durduğu Kemal Satır gibi "tarafsız"lar eliyle bir faşizm çok daha olasıdır. Ve de son günlerde ordu kumandanlarında, MİT'de görülen "MHP'li temizleme" mavalı halka, "faşizme karşı" görünümünde faşist bir iktidar dayatma hazırlığıdır.

İşçinin Sesi'nin 100. sayısında Zeynep Arbat yoldaş bu gerçeği şöyle açıklamıştır:

"Son haftalarda ülkemizde sıkıyönetim, MİT, sosyal demokrat CHP hükümeti, burjuva basını gibi çevreler arasında 'anti-faşist'(!) giysiler moda oldu.

"Yıllardır kapalı kalan cinayetlerin sanıkları birden yakalanıvermeye başlandı! Faşist katillerin 'itiraf'ları çarşaf çarşaf gazetelerde yer alıyor! Kahramanmaraş davasında savcının 'idam' istemlerine zam geldi! MHP Beşiktaş Şube başkanının MİT ajanı olduğu ortaya çıktı! Bundan sonra MHP, MİT'lilerden, MİT, MHP'lilerden 'arındı'! MİT'deki 'temizliği' 'yurtsever generallerimiz' üstlendiler. 'Milli haysiyetimizi koruyan' kumandanlarımız önünde faşistler çil yavrusu gibi dağılırken(!) 'ordumuzun' ilericiliği üstüne konuşmalar aldı yürüdü. BBC radyosu, 'Türk ordusu ilericidir, demokrasiyi koruyabilecek tek güçtür' diye yayın yapıyor. Oportünist basın da bu modayı yakından izliyor.

"Nedir yükseklerde esen bu 'anti-faşist' rüzgârlar?

"Bu 'anti-faşist' rüzgârların altında yatan, halkımızda faşist katillere ve onlara el altından, el üstünden destek verenlere karşı biriken öfkeyi yatıştırma çabasıdır. Önümüzdeki dönemde bu öfkenin işçi sınıfımızın önderliğinde gerçek bir anti-faşist, anti-emperyalist, anti-tekelci halk hareketine dönüşmesinin engellenmeye çalışılmasıdır. ...

"Bugün tek tük MHP'li avına çıkarak, 'anti-faşist' modaya uyanların hiç de anti-faşist olmaları gerekmiyor! Tam tersine, amaç sıkıyönetimi, ordunun tepesini tutanları, CHP hükümetini temize çıkarabilmek. Faşizm tehlikesi önleniyor mavalıyla halkımızın öfkesini boşaltmak, böylece gerçekte tehlikeyi arttırmak!

"Bu oyuna düşmemek gerek" (Zeynep Arbat, *İşçinin Sesi*, sayı: 100).

Evet! Bu oyuna düşmemek gerek! Unufak olmakta oluşunu hep birlikte izlediğimiz CHP şemsiyesi yerine "ordumuz"da yeni bir şemsiye aramamak gerek.

Peki, artık soralım. "Türkiye'de faşizm MHP ile sınırlı değildir. Faşizm, finans-kapitalin seçimidir. *İktidar* (altını çizelim, *iktidar*) MHP'yi kapatsa, ertesi gün başka vurucu güçler çıkıverir" demek, MHP ve ÜGD'nin kapatılması savaşımından yan çizmek midir? Yukarıya aldığımız alıntılardan böyle bir anlam mı çıkıyor? Hayır, bin defa hayır! Böyle yorumlayan ya okuduğunu anlamıyordur, ya dürüst değildir, ya da, ya da... haksızlığının bilincindedir!

"Türkiye'de faşizm MHP ile sınırlı değildir" demek, MHP, ÜGD ve öteki kiralık katil yuvalarının yerle bir edilmesi savaşımını, faşizmi besleyen ekonomik ve toplumsal yapıya karşı savaşla birleştirelim demektir. Anti-faşist savaşımı, emperyalizme, tekellere ve ulusal zulme karşı savaştan koparmamazsınız demektir.

MHP, ÜGD ve öteki faşist yuvalar kapatılacaktır. Kapatılacak ne söz, yerle bir edilecek, tarlası sürülecektir. İşçi sınıfımız ve halkımız Demir-Dökümlerin, Profilloların, Sungurların ardında buna hazırlanıyor. Faşizme, emperyalizme, tekellere, ulusal zulme karşı ileri demokratik halk devrimine!

Tek doğru siyaset ilkeli siyasettir

Stalin'in aktardığına göre Lenin her zaman "tek doğru siyaset, ilkeli siyasettir" dermiş. Bu, yaşamını halkının kurtuluşu yoluna koymuş komünistler için ihtardır. Uygulanan siyasetlerin vurulacağı denek taşıdır.

Birkaç önemli konuda takınılan tutumları bu denek taşına vuralım.

Konferans'da "barikata çıkacağız" dendi, sonra biz "kardeş kavgası kışkırtmak"la suçlandık (!).

"Türkiye emperyalizmin zayıf halkasıdır" dendi, devrimci durumun üç göstergesi peşpeşe sıralandı, sonra biz "devrim sabırsızlığı" ile suçlandık. Böylece, yurdumuzun somut ekonomik, toplumsal ve siyasal ortamından bilimsel sonuçlar çıkarmak yerine iç dengelere göre tutum alındığı ortaya çıktı.

"Hareketimiz için haş tehlike sağ oportünizmdir" dendi, sonra Leninizm'i herşeyin üstünde tutan İşçinin Sesi'ne cephe açıldı. Kimdi sağ tehlike? CHP mi, TİP mi, TSİP mi, DİSK üst yönetimi mi? Komik! Kasıt onlar değildi. Böylece, devrimci sola vururken soldan konuşma taktiği

uygulandığı ortaya çıktı.

"Hükümet halkı savunamıyor. Can güvenliği komiteleri kurun. Kendi canınızı kendiniz koruyun" dendi, sonra biz "serüvencilik"le suçlandık. Böylece, sıkışık, zor dönemlerde elin titrediği ortaya çıktı.

TİP ve TSİP'e "küçük burjuva sosyalistleri", "kendine göre anti-komünist cep partileri" dendi, sonra "işçi sınıfının birliği yolunda TİP-TSİP-TKP birliğini kuralım" dendi.

Öte yanda, TEP, Vatan Partisi, Emeğin Birliği, Kurtuluş gibi hareketlerin adı ancak küfür etmek için ağza alınıyor. Karşı olup olmamak ayrı iş, bizim tutumumuz açıktır, bunlarla ötekiler arasında ne fark vardır? Neden anti-TKP'ciliği her yayınının her satırında sırıtan TİP'e mesaj üstüne mesaj çekilir de, halkının kurtuluşu yolunda hergün kurban veren hareketlere karşı devrimci bir tutum alınmaz? (Aslında amaç TİP' dir, TSİP ötekisi tek başına baş parmak gibi kalmasın diye takılmış eklentidir. Ne hikmet varsa bu TİP'de!).

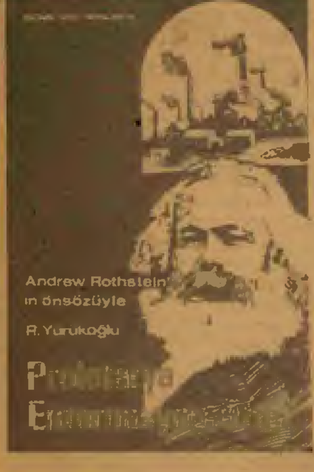
Daha çok sayılır. Yürüyen ve hergün hızla yükselen bu tartışma yoldaşça ölçüler içine girmezse sayacağız.

Atılım'ın bir sayısı bir sayısından, hatta aynı sayıda bir yazı ötekinden farklı çıkıyor. Militanların kafası çorbaya döndü. Türkiye'deki bazı yayınlar ise Atılım'dan çok daha tutarlıdır ama çok daha sağdadır. Bu durumda, zaman geçirmeden, "tek doğru siyaset, ilkeli siyasettir", ihtarına uymak gerekiyor.

Akarsu pislik tutmaz

Atılım'ın temmuz sayısında bize yapılan haksız ve demagojik saldırıdan sonra İşçinin Sesi'ne yurdun dört bir yanından mektup yağıyor. Yüzünü görmediğimiz, adını duymadığımız bu yiğit yoldaşlarımızın

R. Yürükoğlu'nun yeni çıkan bu kitabını bir kitap göndererek isteyebilirsiniz.

granitten desteği devrim hareketimiz açısından çok sevindiricidir.

Öte yanda, Aydınlık, Tercüman gibi gericiliğin hizmetindeki bazı gazeteler, "TKP bölündü" diye manşet atıyor, "TKP'de batı-doğu ayrıldı", "katılar-yumuşaklar ayrıldı" gibi saçma, yalan yayın yapıyor. Bazı iyi niyetli, temiz yoldaşlar da bu yalanların etkisinde kalarak durumdan duydukları üzüntüyü yazıyorlar.

Oysa üzülecek birşey değildir bu. Evet, sorunlar vardır. Ve ilk kez halkın önünde tartışılıyor. Kadrolar, her katta, gençtir. Bu ilkliğin kullanılan dilde ya da tutumda aşırılıklar getirmesi kaçınılmazdır. Ama kısa zamanda dengeleneceği inancındayız. Önemli olan, farklı görüşler ve tutumların ilk kez halkın önünde tartışılıyor olmasıdır. Lenin'in şu sözlerini hatırlayalım. "Temel ayrımlar üzerine tam berraklık olmadan, yığınlara partinin şu lideri, şu örgütleri, şu ya da bu hattı savunuyor diye bilgi vermeden hiçbir şekilde yığın partisi olunamaz, sınıf partisi olunamaz. Bunlarsız da ismine değecek bir parti kurulamaz. Ve biz de onu kuruyoruz.

"Biz iki akımın görüşlerini gerçek olarak berrak olarak ve açıkça herkesin önüne koymayı başardık. Kişisel kırgınlıklar, fraksiyoncu kavgalar, çekişmeler, skandallar ve bölünmeler — proleter kitlelere gerçekten ders öğreten iki taktiğin deneyimi ile kıyaslandığında, bütün bunlar saçma kalmaktadır..." (Lenin, c.13, s.159). Alışacağız, öğreneceğiz. Antalya'dan yazan bir yoldaşımızın dediği gibi "TKP'yi kimse bölemez. Ne likidatörler, ne Maocu yalanlar. TKP halkındır."

1893 yılında Engels şöyle yazıyordu: "Küçük, kapalı bir guruba dönüşmek istemiyorsak tartışmaya açık olmalıyız" (Marks, Engels, *Werke*. Ed. 22, s.408-8).

Lenin, Engels'in bu görüşünü genişletti ve şöyle dedi: "Sorunu tartışmak, değişik görüşler söyleyip dinlemek, örgütlü Marksistlerin çoğunluğunun görüşlerini anlamak, bu görüşlerin kongre delegelerince onaylanmış kararlar olarak ortaya çıkması ve doğrulukla hayata uygulanması. Bu bütün dünyadaki mantıklı insanların birlik diyeceği şeydir" (Lenin, c.19, s.519).

Öyle, sorunları ortaya çıktığında ve hatta eğer adımıza yaraşır öncüler isek çıkmazdan önce görerek açıkça, yoldaşça tartışmak gerekir.

Tarihin gündeminde açıkça tartışılması gereken çok sorun birikti. Yalnızca *Emperyalizmin Zayıf Halkası* çevresinde kaldırılan toz bulutu değil, kitap-gazete yasaklamalar, "gözlerini kapa görevini yap" tutumu değil. İleri demokratik halk devrimi, UDC, TİP-TSİP-CHP değil. Sizin o ağzınızdan kan saçarak "goşist" dediğiniz akımların tek tek değerlendirilmesi değil. Barışçı devrim hayalleri değil.

TKP'de bugünkü tıkanıklığı yaratan *çok önemli* bir sorunun da artık açıkça görüşülmesi gerekiyor. Hep kabul ediyor ve söylüyoruz ki 1973'e dek TKP eritilmiştir. Ne tüzüğü, ne programı, ne hücresi, ne örgütü, ne yönetimi olmuştur (Bu dediklerimiz 1973-74-75 yıllarının yayınlarında kolayca bulunabilir). Şimdi, komünistlerin, işçi sınıfının ve halkın önünde açıkça söylemek gerekir: *Kimlerdir bu likidasyonun sorumlusu?*

Kimlerdir bu likidasyonun sorumlusu ve *suçlular cezalandırılmış mıdır?* Cezalandırılmadıysa neden?

Bunlar ve öteki tüm teorik-pratik sorular, sorunlar *açıkça* tartışılacak ve çözüme bağlanacaktır. Partinin geçmişini bugüne bağlayan sorunlar ve bugün önümüzde duran sorunlar açıkça görüşülmezse, partinin ilk kritik anda kendini birdenbire aciz, güçsüz hissetmesinden başka ne olabilir? Partinin önünde duran sorunlar açıkyüreklilikle ve soğukkanlılıkla tartışılmazsa, bu sorunların yaşamın zorlamasıyla ortaya saçılması, şaşkınlık ve moral kırıklığından başka ne getirebilir?

Bu durumun önüne geçmek zorundayız. Bazı yoldaşlar bizi bugün anlamayabilir. Kulaklara fısıldananların ya da "yurt dışında yayınlanan bir gazete", "baylar" gibi ayıp tanımlamaların etkisinde kalabilir. Kitap, gazete toplamanın, yasaklamanın, yakmanın etkisi altında "terörize" olabilir. Ama bunların hepsi geçicidir.. Geçecektir. Doğrular egemen olacaktır.

Savaşımın sonunu kadrolar belirleyecektir

Toplumlarda sınıf savaşımı düzeyi yükseldikçe, bunalım her kurumu, her evi pençesine aldıkça, sonuç belirleyici tarihsel dönemlere girdikçe öznel öğenin, bilinçli çalışmanın, örgütlülüğün rolü giderek belirleyici olur.

Lenin, bu nedenle, 'devrim olgunlaşmış olabilir ama onu yaratacak güçler yetersiz kalabilir" (c.9, s.368), diyor.

Stalin bu nedenle, "herşeyin sonunu kadrolar belirleyecektir" diyor.

Bugün Türkiye'de öznel öğe geri kalıyor. Ülke nesnel olarak devrim isteyip de siyasal güçler yeterli hazırlıkta olmadı mı "çürüme" gelir. Öyle oluyor.

İşte, böyle bir ortamda kadroların niteliği sorunu giderek öne çıkıyor. Kadrolara yüklenen görevler, sorumluluklar katıyla artıyor.

En başta, hareketimizde boy atan sorunları pasif bir rahatlık içinde elinin tersiyle itmek yerine düşünmek, geçmişini araştırmak, söylenenleri ilk elden izlemek gerekiyor. Eski bir atasözündeki gibi, "aza sormuşlar nereye, çoğun yanına demiş" değil, doğrunun yanına! Doğrunun yanında duran kadro!

Bugün hareketimizi rahatsız eden tüm yetersizlikler ideolojik, teorik yetersizlikten kaynaklanıyor. Ağzından yarım saatte iki söz çıkan çok ağırbaşlı büyük devrimci tutumları ayıbı örtmeye yetmiyor. Marksizm bilimse bilim gibi çalışmak gerekiyor. Onun için ideolojik-teorik yönden silâhlanmış, oportünizmi tanımış kadro!

Yalnızca teoriyi bilmek de yetmiyor. İnsan denen varlığın hem çok güçlü, hem çok zayıf yanları var. Oportünistlerin çeşitli yöntemleri var. Kimine etek altından sopa gösteriyorlar, kimine "ikbal" açıyorlar, 'seni bilmem ne yapacağız"! gibi ballar çalıyorlar. Her iki yolla da yumuşatmayı amaçlıyorlar. Oportünistler böyle ya, burjuvazi daha da usta, çok daha deneyimli. Kalleş. Onun için siyasal yönden yetişkin kadro! Dayatmasını bilen, mevzilerini bırakmayan ama esnek kadro!

Savaşımın yolları, cehennemin yollarından çok daha kaygan. Sınıf savaşında burjuvaya — ne renkte olursa olsun — oportüniste hiç güven olmaz. Herşeyi bekleyeceksin, her yolla yanıt vermeye hazır olacaksın. Onun için pratik yönden usta kadro! Gözünü budaktan sakınmayan, yaratıcı, güçlü ama uyanık ve tedbirli kadro!

Toplumdaki kargaşa dönemleri örgütleri de etkiler, başıbozukluğu körükler. Öte yanda her boydan oportünist, "yetkisini kullanarak" disiplin adına gerçek Leninci disiplini boğazlar. Onun için, Marksçı-Leninci ideolojiyi başa almış bir disipline bağlı kadro! Disiplin duygusunu damıtmış, onu Program ve Konferans metinlerine bağlamış kadro! Demir, diyoruz, *demir disiplinli* kadro!

Komünistler için can alıcı bir başka koşul da yığınlarla kaynaşma yeteneğidir. En doğru fikirlerin, o fikirler sokakları, alanları dolduran işçi-köylü alaylarında nesnel güce çevrilmezse pek bir anlamı yoktur. Onun için, yığınlarla bağlanma yeteneği olan kadro!

Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının öncüsü komünistler için pusula Lenin'in aşağıdaki sözlerindedir:

"*Yığınlarla bağlan.*
Onlara *yakın* yaşa.
Onların *ruhsal durumlarını bil.*
Herşeyi bil.
Yığınları anla.
Onlara yaklaşabil.
Onların *mutlak* güvenlerini kazan.
Liderler yönettikleri yığından, öncü tüm emek ordusundan kopmamalıdır. ..
Yığınları yaltaklama ve de onlardan kopma" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, Rusça beşinci basım, c.44, s.497-98).

Türkiye devrimci durum yaşıyor. Devrimci durumda iyi değil, olağanüstü kadrolar gerekiyor. Faşistini, emperyalistini, tekelcisini dişinin arasında çiğneyecek kadro!

Savaşımın sonunu kadrolar belirleyecektir!

Türkiye Kürdistanı'nda Devrimci Çizgi Güçleniyor

Süleyman Sakalı

Türkiye'de süregelen bunalım, gelişen devrimci durum bütün çelişkileri her geçen gün biraz daha keskinleştiriyor. Ülkenin tümü için geçerli olan bu gelişme, Türkiye Kürdistanı'nda en şiddetli bir ulusal baskıyla da bütünleşerek daha büyük boyutlar alıyor. Türkiye Kürdistanı kaynıyor. Toplumun her kesiminden insanlar giderek artan ölçülerde toplumsal, siyasal savaşın içine çekiliyor. Kürt ulusal hareketi yeni bir temel üzerinde hızla yükseliyor. Sosyalist fikirler, sosyalizmin tek kurtuluş yolu olduğu inancı hızla yığınlar arasında yayılıyor. Bu gelişmelere bağlı olarak da çeşitli örgütlenmeler Türkiye Kürdistanı'nı sarıyor.

Türkiye Kürdistanı'ndaki bu gelişme, örgütlenmenin yükselmesi, sosyalizme yönelmesi nesneldir. Burjuvazi çok uzun yıllar Kürt halkını yok etmek için, oportünizm de yok saymak için uğraştı. Ama Türkiye'nin bütünündeki hızlı kapitalist gelişme Kürdistan'ı dışarda bırakmadı. Gelişen kapitalizm, keskinleşen çelişkiler, yükselen devrimci durum temelinde tüm *yok etme* ve *yok sayma* çabaları iflâs etti. Kürdistan'da ulusal hareket, sosyalist hareket yükseldi. Hem de kimseye sormadan...

Komünistlerin görevi, bu gelişmenin doğru devrimci çizgide ilerlemesini sağlamak, başı çekmektir. Gelişmenin önüne engel koymak değil! Yanlışlar, kuşkusuz, her zaman eleştirilmelidir. Ama gelişen bir hareketin gerisinde kalmanın kızgınlığından kaynaklanan suçlamalar eleştiri sayılmaz. Asıl önemlisi, burjuva ulusçuluğunun zehiriyle, Kürdistan'da gelişen hareketlere bir türlü *ısınamamaktan* kaynaklanan suçlamalar hiç olmaz. Bu tür yanaşımlar, oportünizmin günahlarını Kürt halkına, demokratik devrimci Kürt hareketine yükleme çabasından başka anlam taşımaz.

Türkiye'de devrimin zaferinin "sosyalizmin tüm temel meselelerinde tutarlı, Marksist-Leninist ilkelere göre örgütlenmiş bir partinin varlığına bağlı" olduğu açıktır. Proletarya enternasyonalizmine sıkı sıkıya bağlılık bunun temelinde yatar. "Enternasyonalizm, bir işçi sınıfı partisi için, lâfla değil, özellikle kendi ulusu tarafından ezilen bir ulusa karşı takınılan tavırla kendini gösterir. Kendi burjuvazisinin ezdiği bir ulusun üstündeki zulmü yiğitçe teşhir etmeyen ve bu zulme karşı yüreklice mücadele etmeyen bir parti kendi ulusunun proletaryasını devrimci bir ruhla eğitemez, burjuva politikasının kuyruğundan kurtaramaz ve devrimi başaramaz." Lenin, proletaryanın enternasyonalist ruhla eğitilmesinin önemini her zaman en başta ve önemle vurgulamıştır. Doğru tavır, proletarya enternasyonalizmi temelinde, tüm burjuva önyargılarına karşı savaşarak alınır. "Bazıları bu ikinci sapmayı önemsemiyorlar ve bu sapmaya rağmen bu örgütlerin işçi sınıfının partisi olabileceklerini sanıyorlar. Oysa sosyal şovenizm de en az sol revizyonizm kadar tehlikeli bir sapmadır. Avrupa'da sosyal şovenizmin birçok işçi sınıfı partisini hangi batağa götürdüğü İkinci Enternasyonal örneği ile canlıdır."

Bugün, sosyal demokrat Ecevit hükümetinin Türkiye'yi bunalımdan çıkaramayacağını, tek çıkış yolunun devrim olduğunu görenler giderek artıyor. Kürt devrimcileri de bunu görüyor. "Türkiye burjuvazisinin emekçi kitlelere ekonomik, demokratik tavizler vermeye gücü yetmez. O, ileri kapitalist ülkelerde olduğu gibi işçi sınıfına nisbi rahat şartlar, tüketim olanakları sağlayamaz, bu nedenle de sınıf mücadelesini yumuşatamaz. ...

"Bunalım geçici değildir. Türkiye egemen sınıfları artık ülkeyi yönetemez duruma düşmüşlerdir. Bir çürüme ve yozlaşma devlet organlarının her kesimini sarmıştır." Bu görüşlerin Kürt devrimcileri arasında yayılması, benimsenmesi çok olumlu bir gelişmedir. Çünkü çıkış yolu olmayan burjuvazinin genel olarak ülkede sömürüyü, özel olarak da Kürt halkı üzerindeki baskı ve terörü arttıracağı kuşkusuzdur.

İleri demokratik halk devrimi için savaşta Kürt ve Türk devrimci güçlerinin birliği sağlanmadan başarı olanaksızdır. Komünistler olarak bu birliği sağlamanın, Kürt ulusunun tüm demokratik haklarını, en başta da ayrılma hakkını savunmaktan geçtiğini biliyoruz. Bunu yapmadan, ezen ulus devrimcilerini enternasyonalist ruhla eğitmeden birlikten sözedilemez.

Öte yandan, Kürt devrimcileri "faşizme, emperyalizme ve ulusal zulme karşı demokratik cephenin oluşturulmasından yana" tavır alıyorlar. Şöyle diyorlar:

"...Biz her iki halkın devrimci ve demokratik birliğinden yanayız, çünkü bu güçbirliği her iki halkı daha güçlü kılacak, daha kolay zafere ulaştıracaktır. Boş durmayalım, halkımızın devrimci gücünü seferber edelim, örgütlenelim, ama bu mücadelede dostumuz olan emekçi Türk halkıyla, onun devrimci demokratik güçleriyle de dayanışma kuralım, bir cephe ve ortak program üzerinde anlaşalım, diyoruz. Zafer ortak bir zafer, demokratik halk iktidarı ortak bir iktidar olacaktır. Böyle bir iktidar Kürt halkına özgürlük getirmelidir ve getirecektir: Kürt halkı kendi kaderini özgürce tayin edecektir: ya demokratik bir birlik, bir federasyon ya da bağımsızlık."

Evet, ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirmek, ileri demokratik halk iktidarını kurmak, Türk ve Kürt emekçilerinin ortak savaşıyla gerçekleşecektir. Bunu gerçekleştirmek için Leninci ilkelere sıkı sıkıya sarılmak gerekir. TKP Programı, "Türkiye Komunist Partisi ulusların yazgılarını kendilerinin çizmesi konusunda Leninci ilkelere bağlıdır" diyor. Bu ilkelerin çarpıtılmasına, içinin boşaltılmasına, nereden gelirse gelsin, karşı çıkmak, Kürdistan'da yükselen harekete doğru tavır almak zorundayız. Bu bizim Türk ve Kürt halkına karşı, Türkiye devrimine karşı en temel görevimizdir.

ANAHTAR

"Polonya Sosyal-Demokratları arasında bölünme"

Bu sayımızda Lenin'in Polonya komünistleri arasındaki bölünme ile ilgili yazısını aktarıyoruz. Polonya devrimcileri her türlü baskıya karşı ilkeli hatlarını sonuna kadar savundular. Lenin'in *Toplu Eserler*, c.18, s. 479-482'den aldığımız bu yazıyı aynı türde savaşım veren Türkiyeli devrimciler için ilkeli tavrın önemini belirtiyor.

Polonya sosyal demokratları (komünistleri—İ.S.) arasındaki şimdiki bölünme yıllar önce başlayan bir çatışmanın ürünüdür. 1908'deki 6. Parti Kongresi'nde Yürütme Komitesi ile Varşova ve Dombrova bölge örgütleri arasında keskin bir uyuşmazlık ortaya çıkmıştı. Öyle ki, kongre, Yürütme Komitesi'ne güven oyu vermeyi reddetmişti. Çatışma örgütseldi ama çok büyük siyasal önem taşıyordu. İki yöre örgütü, partinin siyasal konumunu etkileme olanağı tanınması için diretiyorlardı. Partinin atacağı bütün adımların, örgütlerde geniş olarak tartışılmasını istiyorlardı.

Tüm bunlara karşın, Yürütme Komitesi aynı insanların elinde kaldı. Komite'de, başını ünlü Tiska'nın çektiği çoğunluk, partinin zayıflamasından, başarısızlıklarından ve karşı devrim koşullarından yararlanarak, eski taktiklere bağlı kaldı. Tiska, Polonya ve Litvanya sosyal demokrasisi (komünist—İ.S.) adına ama Litvanyalıların iradesini hiç dikkate almadan, Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi içinde efendi rolünü oynadı ve dolaplar çevirdi. Partinin siyasetinde, sendikalar, Polonya Sosyalist Partisi'ne tutum, RSDİP içinde Polonyalı sosyal-demokratların (komünistlerin—İ.S.) taktikleri gibi sorunlarda ilkesizlik ve kaypaklık dönemi başladı. Yürütme Komitesi, kendi siyasetindeki çelişkileri açığa çıkaran ve tutarlı ilkesel bir çizgi isteyen yoldaşların ağzını kapattı. Basında hiçbir tartışmaya izin vermedi. Daha da kötüsü, 'yakın gelecekte', kendi taktiklerine karşı olan yoldaşların protestolarını da kapsayan bir tartışma açmaya *sürekli* söz verdi. Tiska'nın, tüm partinin iyi tanıdığı ve hepsi de emektar partili olan karşıtları Yürütme Komitesi'nden birer birer atıldılar. Bunlardan biri 6. Kongre'de Tiska ile çalışmanın olanaksızlığını vurgulayarak adaylığını yeniden koymayı reddetti. Bir başkası 1909'da atıldı, bir üçüncüsü ise 1911'de Yürütme Komitesi'ne girmeyi reddetti.

Ama 1911 başlarında hareket büyüyüp daha etkin olmaya başlayınca, hoşnutsuzluk yerel örgütlerde de kendini göstermeye başladı. "İsyan"ın başını çok önemli ve güçlü bir örgüt olan Varşova örgütü çekiyordu. Varşova örgütü devrimci açıdan en tutarlı örgüttü. 1905'den beri Polonya sosyal demokratları (komünistleri—İ.S.) içinde hep sol kanadı temsil etmişti.

Doğal olarak yönetim bundan rahatsız oldu. Ve onu daha "tomurcukken ezmek" için hazırlanmaya başladı. Aralık 1911'de Varşova'daki bölgeler arası Konferans, saldırıyı başlatmak için bir işaret oldu. Çünkü Konferans bundan böyle, "bölge"nin *parti* konferansında daha güçlü bir biçimde temsil edilmesi, yani yönetimin etkisinin azaltılması için inatla direndi. Ama bütün bunlar belânın daha yarısıydı. Çünkü Lodz Konferansı'nda da buna benzer bir karar tasarısı onaylanmıştı. Varşova başka bir suç daha işlemişti! Bu istemi gelişigüzel bir biçimde değil, belli bir *siyasal hedef* gözeterek dayattığı kanıtlanmıştı! Konferans Tiska'nın katılmadığı bir dizi siyasal karar onayladı. Yönetimin, Varşova'ya, yürütülen çalışmalarla ilgili hiç bilgi vermemesini eleştirmiş, yönetimin Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi içindeki çalışmalar konusunda partiye bilgi vermesini ve "Rusya" siyasetinin Polonya işçilerinden gizli yürütülmemesini istemişti.

Dolayısıyla açık bir savaş başladı. Tiska bir dizi "genelge" ve "açıklamalar"la saldırıya geçti. 1) Varşova örgütünün, Parti Tüzüğü'nü ayaklar altına aldığını ve bir ayrılığı başlattığını; 2) Konferans kararlarının boykotçuluk, otzovizm ve anarşizmin göstergesi olduğunu; 3) Yönetim Varşova örgütü ile aralarında ideolojik bir ayrılık olamdığını, bu nedenle de bölünmenin siyasal bir temele dayanmadığını; 4) Varşova örgütünün var olmadığını, konferansın uydurma olduğunu ve dolayısıyla bir bölünmeden söz edilemeyeceğini; 5) Varşova örgütünün kendi başına tek bir sayfa bile yayınlamaya yetkisinin olmadığını ve yazı çalışmalarını yönetime devretmiş olduğunu; kurallara aykırı olarak kendilerine özgü bölücü bir teknik geliştirip kendi yayınlarını bastıklarını "açıkladı". Ayrıca bir çift Varşovalı "baş belâsı entellektüel"le ilgili, aile hayatlarının ayrıntılarına da giren bir kişisel değerlendirme yaptı. Bölünmeye bunların neden olduklarını, aslında bunların hiçbir zaman örgütte çalışmadıklarını da anlattı.

Varşova örgütünün sarsılmadığını gören Tiska, sonunda "kahramanca" önlemler alma yoluna gitti. Muhalefetin, yani bölgedeki aktif yoldaşların çoğunun katılmasının engelleneceği uydurma bir konferans çağırmaya karar verdi. Bu amaçla, güçlü bir örgüt olan Varşova'nın "dağıtıldığını" açıkladı. Ve kendine bağlı iki üç ajanla yeni bir "Varşova örgütü" kurdu.

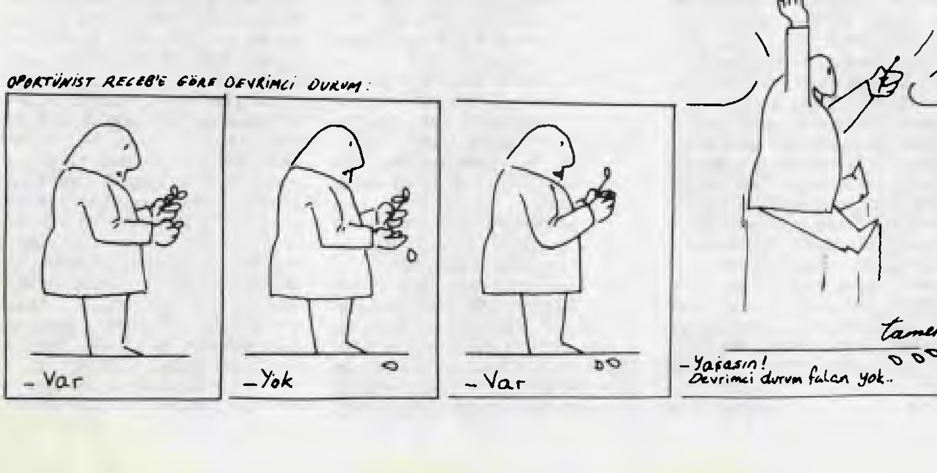
En rezili ise, Tiska'nın Varşova örgütünü "dağıtma" "nedeni"ydi. İsteklerine boyun eğmeyen Varşova örgütünün polis provakasyonunun aletinden başka birşey olmadığını ilân etti. Üstelik küçük de olsa hiçbir ciddi kanıt getirmeden. Kuşkulandığı *tek bir isim* yayınlamadı. Daha da ileri giderek, geri çekilme yolunu açık tutabilmek için, Uluslararası Büro'ya, içinde bulunduğumuz koşullarda çalışan *herhangi bir başka* örgütte de olabileceği gibi, Varşova'da da provakasyon kendini gösterebilir diye, alçakça bir yazı yazdı.

Bir yandan da Varşova örgütünü "dağıtma"yı ve onun Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi dışına düştüğünü ilân etmeyi uygun gördü. Okuyucu bunun artık guruplar arası bir savaşım değil, suç niteliği taşıyan bir olay olduğunu görecektir.

Söylemeye gerek yok, bu cüretkâr davranış, Tiska'nın onursuzluğunu bin kat artırdı. Provakasyon olayını incelemek üzere, kendi atadığı komite, kendisine karşı çıktı. Tiska buna, uzun yıllardan beri parti üyesi olan, dünya çapında güven kazanmış Polonya sosyal-demokrasisinin (komünist—İ.S.) üç liderini partiden atarak yanıt verdi. 44 eski üye, devrimci onuru zedeleyen bu karara karşı çok sert bir protesto yayınladılar. Bölge içinde ve dışında insanlar, "yönetim"in hesap vermeye çağrılması için direndiler. Söylemeye gerek yok, Varşova örgütü Tiska'yı hoşnut etmek için kendisini dağıtmadı, bugünkü zor koşullarda çalışmalarını sürdürüyor. Varşova işçi temsilciliği seçimlerinde önemli bir başarı kazanan muhalefet oldu.Seçimlerde sosyal demokratlar (komünist İ.S.) öteki tüm partiler üzerinde mutlak çoğunluk kazandı.34 sosyal demokrat (komünist İ.S.) delegeden 31'i muhalefeti destekliyor. 2'si ortada. Yalnızca biri Tiska'yı destekliyor. Öte yandan çalışmaların yönetim ve yandaşları tarafından sürdürüldüğü illerin *tümünde* seçimler kaybedildi.

Umarız, Tiska'nın yol açtığı bu bayağı ve yakışıksız ağız dalaşı, yakında sona erer ve ilkeler üzerindeki ayrılıklar açıkça ortaya çıkar. Polonya işçi sosyal demokratlarının (komünist—İ.S.) Rus yoldaşlarıyla daha yakın örgütsel ilişkiler kurma isteği bir anlam kazanır. Tiska'nın Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi içindeki davranışları, yönetimin partinin tümünden kopmasına ve RSDİP içinde tek bir yandaşının kalmamasına neden oldu. Ve her iki taraf da (likidatörler ve anti-likidatörler) Tiska ve "yönetimi"nin garip ve ilkesiz "taktikler"ine omuz silkiyorlar. Polonya sosyal demokrasisinin (komünist—İ.S.) ilkesiz bir komplocunun elinde oyuncak olmaktan çıkıp partiye bağlı işçi sosyal demokratların (komünist—İ.S.) kendi ilkeleri ve taktiklerine dayanan bir örgüt olacağı zaman yakındır.

Bu sayımızda yeni bir karikatürcümüzün çizimini sunuyoruz.

Faşizm tehlikesi ve devrimci eylem

Derinleşen bunalımla birlikte ülkemizde faşizm tehlikesi de artıyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazi bunalımın yükünü işçilere, emekçilere yüklemek, gelişen işçi sınıfı hareketini kanla, terörle bastırmak için faşizm seçeneğini *zorluyor*. Sıkıyönetimin ilânı, böylelikle militarist kliğin iktidara *doğrudan* müdahalesi bu yolda atılmış ciddi bir adımdır. Sıkıyönetim, işçi sınıfımıza, halkımıza karşıdır. Günümüz olaylarına doğru bakabilmek için bu gerçeği açıkça görmek gerekir.

Sıkıyönetimi başka türlü değerlendirmek, sıkıyönetimden iyi şeyler *beklemek*, "sıkıyönetimi iyi şeyler yapmak için etkileme" taktiğini ileri sürmek, sıkıyönetimden medet ummaktır. Böylesi bir tutum sağ oportünizmdir.

Bugün faşizm tehlikesi artmıştır. Nesnel durum budur. Ama bu gerçeğin sadece bir yüzüdür. Faşist tırmınışın hızlandığı 12 Mart sonrası dönemde başını işçi sınıfımızın çektiği ilerici demokratik güçlerin savaşımı da gelişmiştir. Türkiye işçi sınıfı hareketi sürekli ve sıçramalı bir yükseliş içindedir. 1 Mayıslar, 16 Eylüller bu yükselişin somut kanıtlarıdır. İşçi sınıfımız olayların gidişine kendi bağımsız politikasının damgasını vurmaya başlamıştır. Bugün Türkiye'de hiç kimse işçi sınıfını, onun politik örgütü TKP'yi hesaba katmadan politika yürütemiyor. Uzun yıllar TKP'yi yığınlardan saklamak için "TKP yoktur" diyen burjuvazi şimdi "Herşeyi TKP yapıyor" diyor. Sadece işçi sınıfımız değil, tüm ulusal demokratik güçler hızla bilinçlenip örgütleniyorlar. Aktif bir biçimde ileri demokratik halk devrimi savaşımına katılıyorlar. Bugün tekelci burjuvazi ülkeyi istediği gibi yönetemiyorsa, bu sadece kendi güçsüzlüğünden değildir. Aynı zamanda halk yığınlarının *eskisi gibi yönetilmek istememe* bilincinin giderek belirginleşmesindendir. Bunalımın derinliği, değişik burjuva politikalarının kısa dönemde iflâsı, hükümetlerin hızla yıpranması, ülkemizde *devrimci durumun* giderek olgunlaştığını gösteriyor. Devrimci durum toplumun önüne seçenekleri de netçe getiriyor: Bunlardan biri emperyalizmin, gerici NATO çevrelerinin, işbirlikçi tekelci sermayenin seçeneğidir: *Faşizm*. Öteki, işçi sınıfımızın, emperyalizme ve tekellere karşı olan tüm halkın seçeneğidir: *Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi*. Bunun dışındaki üçüncü yollar Türkiye'de geçerli olamaz. Denense de kalıcı olamaz. Ecevit hükümeti deneyi bunu doğruluyor.

İşçi sınıfımızın, TKP'nin seçenek olarak devrimi, devrimci yoldan kurulacak "İleri demokratik erk"i hedef göstermesi bundandır. Ve bu Türkiye'de belirlenebilecek tek doğru stratejik hedeftir.

Yığınlara stratejik hedef gösterilmeden anti-faşist savaşım başarıya ulaştırılamaz. Tarih gösteriyor ki, işçi sınıfı yığınlara devrimci seçeneği gösteremezse faşizm bundan yararlanır. Bir çok ülkede faşizm, yığınların gözünde devrimci seçeneğin bulanıklaştığı, bu nedenle yılgınlığın ve umutsuzluğun arttığı koşullardan yararlanarak gelmiştir. O halde, stratejik hedefi bir an bile unutmayan, sadece faşizmi geriletmeyi değil, toplumu devrime götürme hedefini de kapsayan bir politika, yalnız böyle bir politika doğru ve devrimci olabilir.

Sıkıyönetimin ilânından sonra artan faşist tehlikeye karşı tüm anti-faşist güçlerin yığın eylemleri temelinde birliğini sağlamalıdır. Ulusal demokratik güçlerin eylem birliği somut anti-faşist çıkışlarda, yığınsal gösterilerde ve günlük anti-faşist çalışmada sağlanmalıdır. Bunun olanakları vardır ve gelişmektedir.

Yapılacak eylemlerin ana vuruş noktası, sıkıyönetimin kaldırılması, MHP'nin, ÜGD'nin kapanması, Türkeş'den, Demirel'den onları besleyen para babalarından hesap sorulması istemlerinde somutlaşmaktadır. Kimi küçük burjuva devrimcileri bu belgileri, "faşizmi bireyselleştirdiği" için eleştiriyorlar. MHP'nin ve yan örgütlerinin kapatılmasının, Türkeş'in tutuklanmasının faşizmin yenilmesi demek olmadığını herkes biliyor. Ama MHP'nin kapatılması, Türkeş'in tutuklanması, faşizmin konumlarında gerileme, ciddi bir darbe yemesi demektir. Bu da önemli bir kazanımdır.

Tüm anti-faşist güçlerin ortaklaşa düzenleyecekleri somut hedefli, örgütlü, disiplinli eylemlerle alanlara çıkma günü gelmiş geçiyor.

Başını işçi sınıfımızın çektiği anti-faşist güçler faşizmi yenecek güçtedir.

Halkın can güvenliğini korumak için, anti-faşist halk direnişini utkuya ulaştırmak, ulusal zulmü kaldırmak, ileri demokratik halk devrimini başarmak için ileri. Bütün bunları başaracak olan ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği için ileri...

Ş.H.
İzmir

Namibya kazanacak

Zeynep Arbat

Güney Afrika Cumhuriyeti, kafatasçılığın ve saldırganlığın yasal olduğu ender ülkelerden biridir. İşgal ettiği ülkelerden bir tanesi olan Namibya'da SWAPO öncülüğünde kıran kırana bir halk kurtuluş savaşı sürüyor.

Dünya emperyalizminin bu saldırgan ülkesi, parlamentodan birkaç yıl önce bir kanun geçirdi ve çıkarlarına ters düşen herhangi bir Afrika ülkesini işgal etme kararını aldı. Son bir yıldır da NATO, kendi saldırgan askeri örgütünün bir benzerini, Güney Yarımküre'de bir Güney Atlantik Askeri Paktı olarak örgütlemeye çalışıyor. Güney Afrika Cumhuriyeti'nin başını çektiği Avustralya, Yeni Zelanda, Arjantin, Brezilya ve diğer gerici Latin Amerika ülkelerini içerecek bu pakt, emperyalizmin saldırganlığını bir üst düzeye getirecek. Bu aynı zamanda Güney Afrika Cumhuriyeti'ni nükleer silâhlarla donatmak için bir bahane olarak kullanılacak.

Uluslararası platformda da ilişkiler bu pakt çerçevesinde gelişiyor. Son bir yılda, Paraguay ile Güney Afrika Cumhuriyeti arasında ilişkiler sıklaştı. Avustralya, yakınlarda kafatasçı Güney Afrika Cumhuriyeti ile dostluk ilişkilerini resmen açıkladı. İsrail ise Güney Afrika Cumhuriyeti'nin dünya ahret kardeşi. Kendine yıllarca yetecek petrol stokunu Güney Afrika Cumhuriyeti, Şah rejimi sırasında İran'dan aldı.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nin Namibya'yı işgal etmesi o ülke halkını ve doğal zenginliklerini en vahşi biçimde sömürmesinin yanısıra, komşu ülkelere bir saldırı üssü olarak kullanılmasını da getirdi. Angola MPLA öncülüğünde halk kurtuluş savaşı verirken, karşı devrimci UNİTA ve FNLA Namibya'da Güney Afrika Cumhuriyeti'nin desteği ile eğitiliyordu. Angola, Botswana ve Zambiya'ya saldırılar hâlâ sürüyor. Gerici Afrika rejimi bu saldırılar için paralı askerlerden oluşmuş birlikler kullanıyor. İsrail, Batı Avrupa ve ABD'den getirtilen kiralık katillerin arasına Şili ve İspanya'dan getirtilenler de serpiştiriliyor. Silâhsız halka saldırırken, İspanyolca konuşan bu askerler aracılığı ile bunların Kübalı askerler olduğu izlenimi verilmeye çalışılıyor.

Oysa Afrika halklarının bilinci, dünyanın politik güçler dengesiyle beraber hızla değişiyor. Dünya sosyalist sistemi, kurtuluş hareketlerinin niteliğini ve sonuçlarını belirliyor. Namibya halkı yalnız olmadığını biliyor. Afrika'nın güneyindeki en ırkçı, en faşist rejime karşı silâhlanıyor.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nin ordusunun da gerçekte inandırılmak istendiği kadar, güçlü ve düzenli olmadığını Namibya halkı anladı. Soweto, Şarpevill, ve Namibya'da yüzlerce silâhsız insanı göz kırpmadan vuran ordu, kararlı SWAPO gerillaları ile karşılaşınca, silâhlarını bırakıp kaçıyor veya teslim oluyor.

SWAPO gerillaları silâh elde savaşıyor

SWAPO, silâh, cephane, yiyecek ve ilaç gereksinimlerinin büyük bir kısmını Güney Afrika Cumhuriyeti'nin ordusundan ele geçirdikleriyle karşılıyor.

SWAPO'nun başkanı Sam Njomo, halkının kararlı savaşımını şöyle dile getiriyor: "Ülkemiz faşist bir rejim tarafından işgal edilmiştir. Fakat halkımızın kararlılığı nedeniyle, artık, Namibya halk ordusunun düşmana öldürücü darbesini indireceği andan söz edebiliriz. Namibya'nın kurtuluşu kaçınılmazdır. Pretorya'nın faşist yönetimi bizim sonul utkumuzu engelleyemez. Aynı şey, Zimbabwe'de savaşan yoldaşlarımız için de geçerlidir. Onlar için de utku kaçınılmazdır."

Kararlı ve bilinçli bir halk savaşının önünde hiçbir güç duramıyor. Vietnam bunun en canlı örneği. Namibya'da da utku mutlak halkın olacaktır.

TKP halkındır bölünemez

Türkiye'de günlük olarak yayınlanan ve ismi "Aydınlık" olup kendisi karanlık olan gazete sanki başka bir haber yokmuş gibi "TKP bölündü" manşetini attı.

Daha sonra bir sürü uydurmalarla yayınını sürdürdü. Bilindiği gibi Aydınlık, Maocu bataklığın günlük yayın organıdır. Bu gazete CIA ve Çin hegemonyacılarından parasal destek görür.

Neydi bu manşeti atmakla Aydınlığın amacı? Herşeyden önce faşist MHP tam köşeye kıstırılırken, faşist katiller yakalanıp onların arkalarındakiler de ortaya çıkarılacağı anda Aydınlık "sınıf arkadaşı" MHP'nin üzerinden dikkatleri çekmek istedi.

Sözümona bir sürü yalanla TKP'yi İngiltere ve D. Almanya kanadı olarak ikiye ayırıverdi!... TKP halkındır. Onu halktan ve işçi sınıfından kimse soyutlayıp atamaz. TKP sizin tekkeniz gibi 100-200 kişilik "profesyoneller" örgütü değildir. TKP binlerce neferiyle savaş alanlarındadır ve sizler gibi sosyalist sistemle demokrasi güçlerine emperyalizmle birlik olup saldırmaz.

TKP'den korkuyorsunuz beyler. Korktuğunuz için o Maocu çığırtkanlığınızla yalancı manşetler atıyorsunuz. Korkmakta haklısınız beyler. Kamboçya'da ve Vietnam'da yediğiniz tokatları son sanmayın. Yarın Türkiye'de de "sınıf arkadaşları"nızla beraber yediğiniz gibi Çin'de de yiyeceksiniz işçi sınıfının ve Marksizm' in tokadını...

TKP'yi kimse bölemez, ne likidatörler, ne Maocu yalanlar. TKP halkındır...

M.L
Antalya

Sosyalist Vietnam Luong Bang'ı kaybetti

İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği, Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti İkinci Başkanı Nguyen Luong Bang'ın ölümünün üzüntüsünü Vietnam halkı ile paylaştı. Londra'daki Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti Elçiliği'ne giderek elçiye başsağlığı diledi. Vietnam Elçiliği de aşağıdaki mesajı İTİB'e gönderdi.

"Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti Elçiliği, Vietnam Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesi ve Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti İkinci Başkanı Ekselans Nguyen Luong Bang'ın ölümü nedeniyle göndermiş olduğunuz başsağlığı dileklerine içtenlikle teşekkürlerini sunar.

"En iyi dileklerimizle."

Maden-İş'in 32. yılını kutluyoruz

Maden-İş Sendikası'nın kuruluşunun 32. yılını, İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği aşağıdaki mesajla kutladı:

"Değerli dostlar, yoldaşlar,

"Sıkıyönetimlerin, faşist tırmanışın halkımıza kan kusturduğu bir dönemde 32. yılınızı kutluyorsunuz. Devrimci durumun derinleştiği şu dönemde faşizmi ezecek olan devrimci eylemdir, ileri demokratik halk devrimidir.

15-16 Haziranlardan geçmiş yiğit işçi sınıfımız önderliğinde halkımız, sınıf uzlaşmacılığını da, oportünizmi de kırıp parçalayacaktır. İTİB olarak yolumuz işçi sınıfının savaş yoludur. 32. yılınızı candan kutlarız.

"Yaşasın Maden-İş!"

İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği

İTİB militanları Yaz Taarruzu için Cambridge Festivalinde döner satıyorlar.

Yaz Taarruzu son haftasına girdi

İTİB'in 10 haziran 1979'dan bu yana sürdürdüğü Yaz Taarruzu sonuna yaklaşıyor. İTİB üyeleri devrimci özveri yarışının son günlerinde örgütlerine daha fazla katkıda bulunabilmek için çalışmalarını yoğunlaştırdılar. Pazar toplantılarında, o güne kadar en fazla katkıyı yapmış olana verilen "Yaz Taarruzu kupası"nı alabilmek için herkes birbiriyle yarışıyor. Kupa elden ele dolaşıyor. 19 ağustos günü yapılacak bitiş toplantısında kupa, Yaz Taarruzu'na en büyük katkıyı yapmış militanda kalacak.

Yaz Taarruzu İngiltere'deki Türkiyeli işçiler arasında da büyük ilgiyle karşılandı. İTİB'in geleneksel sempatizanları olan Kalvin işçileri Yaz Taarruzu'na aralarında topladıkları eşyaları bağışladılar.

Öte yandan İTİB'in sürdürdüğü taarruz İngiltere'deki örgütler arasında da ilgi uyandırdı. Kürt Öğrenci Federasyonu'ndan gelen temsilciler pazar toplantısına katıldılar. Toplantıyı ilgiyle izleyen Kürt öğrenciler, örgütleri adına bağış yaptılar. Son hafta ise Yaz Taarruzu toplantısına Britanya Yeni Komünist Partisi üyelerinden bir gurup katıldı.

Aynı toplantıda bir İTİB üyesinin kendi elleriyle hazırladığı bir plaket açık arttırmayla satıldı. Plaketin üstünde damgalı bir Lenin pulu ve "Ortacılık oportünizmin incir yaprağıdır" yazısı vardı. Açık arttırmaya toplantı salonunda bulunanlar coşkuyla katıldılar. Ve elde edilen gelir Yaz Taarruzu'na aktarıldı.

Yaz Taarruzu'nun sonuna yaklaşırken İTİB militanlarının büyük çoğunluğu başta saptadıkları yükümlülüğünü tamamlamış durumda. Artık herkes yükümlülüğünün ne kadar üstüne çıkmış olduğunu ölçü alıyor.

İTİB üyeleri burjuvaziye ve oportünizme karşı Yaz Taarruzu'ndan bu kez de başarıyla çıkacaklar. Gösterdikleri devrimci özveri örgütümüzü daha da güçlendirecek!

